

MUTANT CHRONICLES

GREAT BATTLE FOR MERCURY

Po předchozích zkušenostech lidstvo snadno odvodilo, kde bude další Velká bitva. Dva roky se již tak oslabené korporace připravovaly na velký střet, který možná rozhodne o jejich budoucnosti. Planeta Merkur bude velmi obtížným bojištěm, kvůli neobyvatelnému povrchu a nepřehledným podzemním jeskyním a tunelům. Mishima sice nerada viděla, jak se armády cizích korporací houfně přesouvají na její tolik bráněnou domovinu, ale pochopila, že jejich pomoc bude potřebovat.

Lord Generál Junji Suzuki byl pověřen vedením planetární obrany. Byla to pro něj ta nejvyšší čest. Všemmu přispíval i fakt, že ozbrojeným silám Kartelu velí jeho dlouholetý přítel Maršál armády Wakasa Yamada, který je do celé věci taktéž silně osobně zainteresován. Mishima díky tomu byla velmi otevřená pro armády Kartelu a poskytla jim plnou podporu.

Jiné to ovšem bylo s ostatními armádami. Těm příliš pomoci neposkytla, snažila se před nimi uchovat co nejvíce tajemství, která na Merкуру má. Polní generál Maria Paladinová, velitelka sil Imperiálu, měla ze všech cizích korporací situaci nejsnadnější, protože ve městě Fukido se jí dostalo silné podpory od místních imperiálních občanů. Kapitolský generál Paul Roger na tom byl o něco hůře. Jeho síly se rozdělily a doplnily místní malé vojenské stanice, které tu Kapitól za celou dobu vybudoval. Bauhauský Pozemní maršál Victor Salvatore byl na tom podobně. Každá bauhauská osada, každá stanice a základna, nyní hýřila aktivitou a praskala ve švech. Kybertronický generál Maximillian Rosemberg zde měl ještě méně základen, ovšem dostával podporu od několika mishimských měst.

Síly Bratrstva vede Inkvizitor Majoris Regina Weisssová. Kromě potlačování Temnoty má ještě jeden, tajný úkol. Bratrstvo moc dobře ví, že korporace budou chtít této velké bitvy využít ve svůj prospěch. Až bitva skončí, budou tu moci postavit svá trvalá města a velké základny, což přinese velkou nestabilitu na celou planetu. Weisssová musí hlavně pozorovat Kybertronik, protože on má k Mishimě nejbližší. Taktéž se má porozhlížet po přítomnosti záhadných kultů Chodců stínů a Lovců démonů, které dominují na vysokých příčkách inkvizičních seznamů.

Zatímco ale korporace, Kartel i Bratrstvo zbrojí, Černá legie pracuje – lépe utajeně, než kdy předtím. Pětice Vojevůdců nefaritů se silně opevnila ve svých místních citadelách a zároveň vybrala vhodné místo pro přivolání teleportačního portálu. Borthamir, Algerothův vojevůdce, zde velí své legii Merkurských plenitelů. Jeho citadela se nachází v oblasti Susei Planita, respektive hluboko pod ní. Ilianina služebnice, Sozhona, mobilizovala svoji legii Temné gardy a opevnila se v podzemních prostorách oblasti Sobkou Planita. Semaiův přísluhovač Prowan a jeho legie Rudých čepelí zahájili zbrojení v nevelké jeskyni pod Odin Planita. Muawijheův vojevůdce Heqenis mobilizoval legii Lovců lidí v opuštěném slepém tunelu pod oblastí Budh Planita. A nakonec, Demnogonisův sluha Flaak zamořil velkou přírodní jeskyni pod oblastí Tir Planita a naplnil ji svojí Legii smrti.

Zároveň pětice Vojevůdců teleportovala portál do jisté velké jeskyně, o jejíž přítomnosti věděla zatím jen Černá legie. Byl to ďábelský plán – lidstvo nebude mít ani tušení, kam zaútočit. Jedinou možností bude prohledávat celou planetu, což ale bude trvat dost dlouho a Černá legie ho mezitím rozpráší. Aby se přítomnost portálu zamaskovala, všechny přichozí posily se budou muset rozdělit do malých skupin a proudit do jednotlivých částí Merkuru.

Po dlouhém několikadenním letu k Merкуру přiletěla malá aerodynamická loď... *WarLord*. Arghan Keronis, po kterém jde jak Černá legie, tak i Bratrstvo a dokonce Kybertronik, musel po svém dvouletém pobytu v podmořské základně opustit Venuši a hledat si úkryt jinde. Zvolil jak jinak Merkur, sídlo Mishimy – korporace, která Kybertronik podporuje. Keronis doufá, že zde bude moci požádat o azyl a při tom uplatňovat své schopnosti. Právě nyní je situace na Merкуру velmi chaotická a tak si nikdo přilétající lodě nejhledanějšího muže ve Sluneční soustavě nevšiml. *WarLord* přistál na jedné z mála povrchových stanic Mishimy. Keronis se představil pod falešným jménem a zažádal o azyl, který bez větších problémů skutečně získal.

Bogues "Bílý jeřáb" byl nějakou dobu vyslýchán Inkvizicí – poté co byl zajat na Venuši. Ale ta ho propustila s výsledkem, že je důvěryhodný a jedná v zájmech lidstva. Bogues měl celou tu dobu dost práce s tím, aby zakryl své výjimečné nadání sil Ki. Kdyby se o nich Bratrstvo dozvědělo, mohlo by ho vyslýchat ještě déle a přísněji.

I když to celé dopadlo dobře, Bogues se nezbavil pocitu, že ho někdo stále sleduje. Využil svých schopností Ki a skutečně párkrát odhalil několik skrytých agentů Bratrstva. Byli mu pořád v patách, ale nezdálo se, že chtějí zasáhnout. Když se Bogues dozvěděl o mobilizaci na Merkuru, rozhodl se, že tam nesmí chybět. Jeho mistr Satira "Stín" mu sdělil, že jeho akce na Merkuru je součástí výcviku.

Mishima s podporou Kartelu byla absolutně nejsilnější lidskou frakcí na Merkuru. Pro ostatní frakce to bylo z velké části stále neznámé území, s mnoha neobjevenými jeskyněmi, tunely a podzemními světy. Izolacionismus Mishimy jim nikdy předtím nedovolil vysadit na planetě tak velké armády jako nyní. Lord Generál Junji Suzuki nashromáždil gigantickou armádu složenou z čestných Samurajů, odhodlaných Ashigarů a stále loajálních Roninů. Kromě toho měl k dispozici velké množství Hatamotů a bojových robotů.

Tohle byla primární armáda Mishimy, odhodlaná vést své tažené skrz stovky kilometrů podzemí a odhalit postupně všechny pevnosti Černé legie. Generál stál na hlavním náměstí Longshore, na pódiu, které tu bylo pro tento účel narychlo postaveno. Vojáci stáli seřazení v geometricky přesných čtvercích, jejich pestrá brnění vytvářela různé mozaiky. Protože ale zrovna svítalo a byla tak stále ještě trochu tma, moc dobře by vidět nebyly. Nad městem proto létaly vzducholodě, které celé náměstí ozařovaly svými reflektory a zároveň celý nástup i následný proslov natáčely a posílaly hned do éteru.

Junji zahájil svůj proslov. Všichni moc dobře vědí, že tohle je zřejmě poslední Velká bitva – Černá legie si prorazila cestu skrz Solární systém až k jeho první planetě a je odhodlaná zničit lidstvo více, než kdy předtím. Každý Mishiman, voják či civilista, dítě či stařec, zdravý či nemocný, má povinnost bránit korporaci svým životem. Celá tahle Velká bitva je jednou velkou zkouškou mishimské cti. Zatímco Junji mluví, Černá legie se již jistě dala do pohybu a co nevidět napadne první města. Ale narazí na těžký odpor, který bude bojovat s fanatickým zápalem. Vedení Mishimy dovolilo generálovi využít jakékoliv prostředky k jejímu zastavení. Celé eskadry gigantických pedipulátorů Meka všech typů již pochodují na pozice, zatímco nad jejich ocelovými hlavami prolétává mocné letectvo a bojové vzducholodě. Všechna zatopená podzemí se hemží bitevními loděmi a ponorkami a na orbitu planety postupně startují vesmírné síly připravené poskytnout jakoukoliv podporu. Po skončení proslovu vojáci jednohlasně provolávali slávu korporaci a pak odchodovali za brány města. Jejich pochod městem doslova otfásal...

Zatímco se Keronis skrýval na Venuši, Kybertronik prozkoumal jeho laboratoř na Ceresu, aby získal nějaké bližší informace. Nějakou dobu trvalo, než se technikům podařilo obejít všechna bezpečnostní opatření a v pořádku proniknout až dovnitř. Kdyby tu byl Avalon, jistě by průnik dovnitř byl zcela nemožný. Vědci důkladně analyzovali každý předmět, každý vzorek látky. Většina technologií byla jen prototyp – některé nefunkční, jiné ale velmi efektivní. V koupelně bylo nalezeno mnoho důležitých vzorků – vlasy. Budou sloužit k důkladnému genetickému rozboru. 13. exekutiva věří, že pokud je Keronis agent Černé legie, pak jeho DNA může být narušeno nějakou látkou typickou pro Temnou technologii. Všechny rozborů ukázaly ale jen to, co už vědci dávno věděli – DNA nebylo tak zcela lidské.

Průzkum počítačových záznamů přinesl mnohé zprávy o Keronisově imunitním a regeneračním systému. Jsou velmi unikátní, což ovšem nebyla žádná novinka. Vědci pracovali na všech důkazech a nálezech velmi dlouho, ale nepodařilo se jim potvrdit, že se jedná o služebníka Černé legie. Ovšem taktéž to ani nevyvrátili. Mnoho služebníků Černé legie se od běžného člověka liší jen schopností ovládat Černou symetrii, kterou bohužel žádná z existujících technologií nemůže odhalit. Jen jiní uživatelé magických sil na to mohou přijít. 13. exekutiva ale výslovně zakázala zatahovat do vyšetřování Bratrstvo. Beztak Bratrstvo pracuje na svém vlastním.

Bratrstvo taktéž nashromáždilo o Keronisovi mnoho informací, ale nemělo žádný hmotný objekt na studování. Kdyby se mu podařilo chytit Keronise, nebo získat další data od Černé legie, celý případ by se mohl hnout kupředu. Inkvizitoři Majoris proto vydali rozkaz, aby bylo pátrání po Keronisovi posíleno.

Kdesi na Luně, v ulici plné kouře z hořících sudů, kolem nichž se hřáli bezdomovci, a páry z kanálů. Z páry vyšel muž v dlouhém plášti s kapucou hluboko do obličeje. Světlo lamp vytvářelo na jeho tváři neprůhledný stín. Plášť byl vzadu vykasáný a ohnutý o pouzdro katany. Z kapsy jeho pláště pak vyčnívala její rukojeť. Každý jeho krok doplnil zvuk ostruhy, jenž měl umístěnu na patě obou bot... Ve stejnou chvíli v mishimské čtvrti, dva agenti mishimské Černé růže seděli u počítače a prohlíželi data. Jeden z nich chtěl vědět, jestli přišla nějaká nová zpráva od jejich kolegy. Pak konečně zazvonil telefon a agent ho zvedl. Byl to ten kolega, prý ho někdo prozradil. Rychle ale zavěsil. Agenti jen zaslechli, jak u volajícího právě někdo otevřel dveře.

Muž v dlouhém kabátu vstoupil do mishimské restaurace. Ihned si ho všiml číšník, ale muž bleskově tasil svoji katanu a usekl mu hlavu. To samozřejmě vyvolalo rozruch. Do místnosti vběhl Mishiman ozbrojený katanou. On toho muže poznával – byl to Joseph Tscherny. Mishiman se připravil k souboji, ale Tscherny ho urazil. To ho vyprovokovalo k prvnímu útoku. Mishiman se rozeběhl s napraženým mečem, ale v po-

slední chvíli si všiml symbolu Mushashi na čepeli Tschernyho katany. Firma Mushashi vyráběla nejlepší meče ve Sluneční soustavě. Bylo ale už pozdě cokoliv změnit. Když se Mishiman dostal za svého protivníka, pohlédl na svůj meč. Konec čepele odpadl a zapíchl se do podlahy. Potom mu upadly obě ruce... a celá horní polovina těla. Vše se odehrálo během pár vteřin. A Tschernyho meč nebyl od krve vůbec umazán.

Tscherny si poté všiml jiné katany pověšené na zdi. Vzal si ji do druhé ruky právě ve chvíli, kdy do místnosti naběhlo deset dalších Mishimanů. Tscherny se proti nim rozběhl, odrazil se od stolu a udělal salto, během kterého začal sekát. Když byl v polovině letu, otočil se, aby nedopadl zády k protivníkům. Když se dotkl země, jeho vlasy mu spadli do obličeje, zřejmě mu jeden z protivníků stačil useknout copánek. Joseph chvíli vydržel v póze v podřepu, jeho meče byly zkříženy, jeho vlasy mu zakrývaly část obličeje a zbytek byl zahalen stínem. To mu dodalo velmi zlověstný vzhled. Potom zvedl zrak a viděl, jak šest z deseti mužů se rozpadá na kusy. Joseph je stačil při svém akrobatickém kousku naporcovat.

Zbýlá čtveřice se na něj vrhla, ale on jen využil zakrvácené podlahy a toho, že je oblečen v kožených kalhotách a kabátě, a sklouzl se po ní. Odrazil se od stěny, což mu dalo rychlost a zároveň ho to roztočilo. Jeho meče se pak již jen postaraly o nohy protivníků. Když projel na druhou stranu, Mishimané leželi na zemi a svíjeli se v agonii. Vypůjčenou katanu vrátil na zeď a šel dál. Pak spatřil muže s vysílačkou, bylo mu jasné, že chce varovat svého pána, generála Suzukiho a tak mu jednou ranou uťal hlavu. Potom vzal vysílačku a protože nevěděl, co stačil muž říct, řekl jen, že teď je řada na Suzukiho. Pak vysílačku rozšlápl.

Pak se z protějších dveří vyhrnul jeden z elitních zabijáků samotného Suzukiho, agent Černé růže, s dvěma pistolemi v rukách. Vystřílel do Josepha oba zásobníky a protože ho dobře znal a věděl, že je odolnější, přebil a chystal se střílet znovu. Joseph toho ale využil a zabijáka probodl katanou a vši silou s ní trhl směrem vzhůru. Zabijákoví vnitřnosti vypadly na zem. Když bylo konečně po všem, Joseph se převlékl do čistého oblečení a odešel. Předtím zatáhl žaluzie, aby tuhle spoušť nikdo zvenku neviděl. Protože se vše odehrálo během pěti minut, byl přesvědčen o tom, že o tom nikdo neví. Vzal si plášť a přehodil kapuci přes hlavu.

Ve skryté kanceláři Černé růže se oba agenti velmi divili nad tím, co se stalo v mishimské restauraci. Jeden z tamních mužů jim zrovna volal, když v tom jeho hlas utichl a ozval se nějaký jiný muž, který vyhrožoval zabitím Suzukiho. Jejich agent se jim už neozval, zřejmě byl taktéž mrtvý. Agenti nechtějí nic riskovat a tak si volají na pomoc jistého Helmuta...

Operace na Merkuru byla jednou z nejrozporupnějších v historii Kybertroniku. Na jednu stranu sem byly vyslány celé armády a mnoho elitních jednotek, ale na druhou stranu zdaleka ne vše, co by Kybertronik mohl poskytnout.

Ačkoliv se obecně mělo za to, že Velká bitva na Merkuru rozhodne o osudu lidstva, podobně se smýšlelo již v případě předešlých Velkých bitev. Nyní se na Merkur hrnou všechny korporace jak se dá, jednak proto, aby „splnily povinnost“ a odrazily Černou legii a jednak proto, aby získaly důležité informace a pozice na této nepřístupné planetě. Snad jedinou výjimku tvoří Imperiál, jehož hlavními cíli je pochopitelně bránit pozice, které zde má, a Mishima, která je tu doma.

Kybertronik ale nic z toho nepotřebuje. Nejsou tu žádné jeho významné základny a díky relativně dobrým vztahům s Mishimou má i dostatek informací. Proč se tu tedy nějak zvlášť angažovat? Přátelská pomoc jistě vztahy s Mishimou jen zlepší, ovšem otázka zní, jestli po bitvě bude Mishima ještě dost mocná na to, aby stálo za to s ní udržovat vztahy. Dost dobře se může stát, že se ostatní korporace nebudou chtít z Merkuru hnout a šarvátkami s neústupnými Mishimany se stane Merkur velmi neužitečným místem. Zejména pokud by pak Mishima chtěla další přátelskou pomoc.

Další možnost, kterou je třeba zvážit je, že potom, co se na Merkuru shromáždí většina sil lidských armád, Černá legie použije nějakou tajnou zbraň a Merkur zničí a s ním i fatálně oslabí lidstvo. Ačkoliv se toto může zdát nepravděpodobné, už tisíckrát se v boji s Legií odehrály ty nejnepravděpodobnější věci.

Velice zlá možnost by byla, pokud by lidstvo na Merkuru prohrálo. To je asi největší důvod, proč zde Kybertronik nasadil velké množství svých jednotek. Žádné bitevní lodě, mohutné letectvo nebo orbitální armády (přinejmenším orbitální útoky jsou na Merkuru neproveditelné), ale převážně terénní pozemní a robotické jednotky. Kybertronik se nebude příliš angažovat v masových bitvách, kde se navzájem rozdrtí ohromné armády, ale naopak se chirurgicky zaměří na vyhledávání podpůrných pozic a cest, kterými Legie proudí ve spleitých a těžko přístupných tunelech. Tedy právě v terénu, kde je taktika a mobilita důležitější než množství a kde může způsobit daleko největší škody a současně kde budou minimální ztráty.

Pokud bitva na Merkuru dopadne podle kteréhokoliv z předpokládaných scénářů, Kybertronik z toho vyjde dobře a rozhodně nejlépe ze všech korporací. Ten, kdo si koupil akcie Kybertroniku, bude mít v nejbližších několika letech velmi zajímavě zhodnocenou investici.

Rosanjin Goto, Yamabushi toulající se zapadlými merkurskými jeskyněmi, běžel po schodech vysokého domu ve městě Fukido. Běžel, jak nejrychleji uměl, protože pronásledoval jistého Černého lovčího. Toho vraha stopoval již dlouhou dobu, ale nyní konečně objevil jeho skrýš. Goto nyní mohl vykonat svoji pomstu – zabít toho kacíře, který před deseti lety zavraždil jeho oba rodiče, přímo před jeho očima. Goto vybíhal už dvacáté patro, Lovčí měl stále velký náskok. Navíc, mishimské bezpečnostní síly vyslaly několik helikoptér, takže tentokrát skutečně neuteče – nemůže. Goto policistům jasně vzkázal, aby nestříleli. Chtěl toho Lovčího zabít osobně v boji, poskytnout mu čestnou smrt, kterou on neposkytl jeho otci ani matce... Goto byl tak milostivý, někdy možná příliš.

Slyšel, jak v posledním patře praskly dveře vedoucí na plochou střechu. Lovčí je ve slepé uličce. Slyšel zvuk helikoptéry, která oblékala okolo. Goto vtrhl na střechu, s taseným mečem nagamaki, v útočné pozici. Lovčí, oblečený do černé kožené kombinézy s lehkými náramenními chrániči obvyklými pro žoldnéře, stál na střeše a očekával jeho příchod. V ruce třímal meč Usmercovač, jehož čepel se leskla. Goto věděl, že tenhle Lovčí je lepší, než jemu podobní. Tenhle ovládal Černou symetrii, takže byl desetkrát tak nebezpečnější.

Goto na nic nečekal a vrhl se proti svému dávnému nepříteli. Nastal souboj na meče. Lovčí, původem z Mishimy, dobře ovládal bojová umění. Jeho reflexy však byly mnohem rychlejší a fyzická síla větší. Goto neměl mnoho šancí a moc dobře to věděl. Rozhodl se, že použije své síly Ki, aby se mu mohl vyrovnat. Snažil se soustředit, ale moc mu to nešlo. Měl dost práce s odražením úderů svého soka. Bude ho muset zabít jiným způsobem. Rozhodl se, že ho pomalu natlačí až k okraji střechy a shodí dolů na ulici. Bylo to přes sto metrů, takže zabiják by to nemusel přežít. Nic jiného Goto neměl, takže to musel zkusit.

Po pár zásecích a odražení úderů se mu to povedlo. Lovčí se ocitl na okraji a snažil se balancovat. Goto přestal šermovat, usmál se a kopl protivníka do břicha. Viděl jeho výraz na tváři, jeho bezradnost. Lovčí přepadl... Goto si oddychl a vsunul nagamaki do pochvy. Otočil se k odchodu, měl dobrou náladu. Zvuk helikoptéry byl stále slyšet, přibližoval se. Zřejmě pilot spatřil padajícího muže a tak mu došlo, že je po akci. Goto se naposledy otočil, aby si prohlédl bitevní pole.

Náhle se ale zarazil. Spatřil postavu zabijáka, jak se postupně vysunuje zpoza okraje. Když se vysunul celý, bylo Gotovi vše jasné. Lovčí seslal nějaké kouzlo, díky kterému dokázal ovládat svoji rovnováhu a rychlost. Nevěděl přesně jaké, ale to nebylo důležité. Faktem bylo, že Lovčí poskakoval po rotoru helikoptéry, jak se nohama odrazil od jednotlivých listů. Goto nečekal ani chvíli. Koncentroval se a aktivoval tři své síly Ki: Ohýbání rákosu, Maraminu perfektní rovnováhu a Hbitost Suisei. Když bylo vše hotovo, tasil meč, rozběhl se, odrazil se a skočil. Dopadl přímo na rotor, hned naproti Lovčímu. Dělal stejné pohyby nohama tak, aby si udržel rovnováhu a zároveň aby ho vrtule nerozsekala na plátky.

Černý ovčí se pousmál a připravil se na další boj. Helikoptéra se mezitím dala do horizontálního pohybu. Pilot zřejmě ani nezaregistroval, že mu někdo skáče po rotoru, protože to bylo dost málo pravděpodobné. Síly Ki sice byly známé, ovšem ne široké veřejnosti. Goto a Lovčí bojovali, jak nejlépe mohli. Koncentrace na usměrňování schopností je dosti vyčerpávala, ale museli to zvládnout. Kdyby ne, oba by zemřeli, rozmetání na malé kousíčky po celém Fukidu.

Bojovali a vítr divoce čečral jejich vlasy a oblečení. Byl to dosti silný víchř, který celou věc ještě znesnadňoval. Zabiják se snažil Gotovi podrazit nohy, protože věděl, že kdyby spadl na záda, byl by to jeho konec. Ale Goto vyskočil do vzduchu, udělal salto a kopl protivníka oběma nohama do hlavy. Ten odletěl dva metry a skončil téměř na druhé straně rotoru. Stále ale žil. Rozběhl se proti Gotovi s mečem nad hlavou a snažil se ho rozseknout, ale Goto uhnul a sekl ho přes záda. Lovčí ale nic necítil, otočil se švihl po svém protivníkovi. Goto úder sice vykryl, ale ten byl tak silný, že ho odhodil. Goto se v letu otočil vzhůru nohama a na poslední chvíli se odrazil od listu prsty volné ruky. Udělal přemet a skončil opět na nohou.

Protivník šel opět do útoku, ale Goto vykryl jeho čepel a přitiskl ji k rotoru. Jakmile se ho čepel Usmercovače dotkla, všude začaly létat jiskry. Čepel se obrušovala přímo před jejich očima. Nakonec se Usmercovač vytrhl Lovčímu z ruky a odletěl do dálky. Lovčí zůstal neozbrojen. Goto udělal kop s otočkou a poslal Lovčího k zemi, k rotoru. Nepřítel dopadl na záda a během vteřiny z něj byla krvavá kaše. Krev potřísnila Gota, celou před helikoptéry i okolní budovy. Pilot si všiml krve na svém kokpitu a začal panikařit. Helikoptéra se začala různě naklánět a tak ji Goto raději opustil dlouhým skokem na střechu nejbližší budovy. Dopadl na nohy, uklidil meč a tentokrát si konečně oprávněně oddychl.

Večer Goto zašel do místního baru a objednal si pití. Přisedl si k němu jeden Mishiman v černém obleku, s černými brýlemi. Na nic nečekal a požádal ho o pomoc... představil se jako agent Černé růže. Černá růže si rychle všimla, jak tento Yamabushi bez větších obtíží vyřídil Černého lovcího ovládačského bojové umění Mishimy. Nyní má podobný problém na Luně – je tam nějaký lovcí, který odkudsi sehnal katanu od samotné Keiretsu Mushashi. Navíc je velmi schopný a nezastavitelný. Černá růže proti němu poslala několik agentů, ale všechny je zmasakroval v tamní restauraci. Ten lovcí jde po generálovi Suzukovi a je velmi odhodlaný svoji misi dokončit. Proto dříve či později přiletí na Merkur a začne po něm pátrat. Černá růže generálovi slíbila, že mu přivede schopného osobního strážce – Gota. Goto chvíli přemýšlí, právě dokončil svoji pomstu a už nechtěl dál bojovat. Ale byl to také patriot a tak věděl, že kdyby Suzuki zemřel, obrana planety by padla s ním. Přikývl tedy a odešel s agentem do černé limuzíny.

Na Luně... Malá zastávka metra v odlehlém koutu města zela prázdnotou. Jediní obyvatelé byli dva bezdomovci, pro něž to byl domov, pak dva cestující čekající na příští vlak. Konečně: dvě bílá světla soupravy na chvíli osvětlila celý prostor stanice. Skřipění brzd a rezivě otevírání dveří. Cestující ospale nastupují, pak do nich vrazí tajemná postava ve smokingu a ve spěchu míří k východu. Pak to začalo...

Ohlušující rána a pak roztržštěné sklo, někdo z vagónu vystřelil. Všichni přítomní ihned zalehli, pro ně to byla nejspíš jen nějaká válka gangů. Z metra se vyhrnul hlouček šesti mužů v kožených bundách a se zbraněmi v rukách. Kulky samozřejmě létaly na toho neznámého, teď už se dvěma tasenými pistolemi. Následovala jeho opětovaná palba, pak elegantně ladný pohyb ve výkrutu při ustavičném střílení a dva pronásledovatelé padli pod náporom explozivních střel.

Muž ve smokingu skočil za sloup, kde si rychle vyměnil zásobníky. Celá situace se stala dosti nepřehlednou díky stovkám kusů omítky odštěpujících se při masivním bombardování kulkami. Jak se zdálo, ten muž bojující proti přesile byl více než schopný se jim ubránit. Další pronásledovatel skončil s dírou v hlavě. Pak muž opustil úkryt a vyběhl přímo proti zbytku nepřátel. Ti spustili palbu, ale jejich kulky se zastavovaly těsně před cílem, zachycené v zářivě bílé auře.

Muž postřílel dva další nepřátele a pistole zahodil. Rozběhl se, přeskočil posledního protivníka a ve stejnou chvíli rychle tasil nůž. Když dopadl na nohy, protivníkovi upadla hlava. Když bylo po všem, muž přistoupil k civilistům a sdělil jim, aby zavolali policii. Teprve nyní si mohli všimnout, že ten muž má přes levé oko černou pásku a na tváři spoustu jizev a šrámů. Pak si nasadil sluneční brýle a klidným anglickým krokem odešel.

Ron S. Parkley, agent Imperiální korporáční bezpečnosti, seděl v nočním klubu a neskrývaně jevil zájem o představení, popíjel whisky a sem tam kouknul ke vchodu. Už tu čekal půl hodiny a ten na něhož čekal stále nepřicházel. Už se chystal odejít, ale nakonec se v mysli přemluvil a sáhl si do rozepnutého saka pro cigaretu. Najednou jakési cvaknutí a muž ucítil v zátylku hlaveň. Ron požádal tu osobu z zápalku, ale muž za ním odpověděl, že má jen zapalovač. Byl to starý kód – úvodní rozhovor proběhl přesně podle plánu.

Parkley muže poznal hned, byl to Michael Paxton. Velmi se udivil, když viděl, že Paxton má přes oko pásku a vypadá dost zbídačeně. Ale Paxton nechce nic vysvětlovat. Právě ho v metru napadla skupinka zabijáků. Už neví, komu má věřit a komu ne. Zatím prý může věřit jen Parkleymu. Chce po něm, aby mu objednal tři letenky na Merkur. Předal mu také disk, který má odevzdat nějakému důvěryhodnému zaměstnanci Kartelu. Zítra se s ním chce opět sejít, v kavárně Royal Café.

Bitva o Suritomo: Bratrstvo obsadilo několik malých vesnic, které se zabývaly pěstováním rýže a prosa. Mishimané tu Bratrstvo moc rádi neviděli, ale nemohli nic dělat. Pole byla obklopena vzrostlými keři a nízkými stromy, takže se v nich mohlo skrývat nebezpečí. Vojáci Bratrstva dostali rozkaz jít zrovna sem, protože tyhle vesnice by byly napadeny jako první. Jenomže nikdo nevěděl, odkud útok přijde. Nejlepší Věštki prohledávali budoucnost, ale ta byla nyní příliš zakalena Temnotou. Měli jen několik kusých informací, které ale prakticky nešly nijak využít.

Po dva dny Bratři upevňovali pozice proti zákeřnému útoku. Třetí den se konečně něco stalo. V jedné vesnici poblíž podzemí Suritomo se objevilo několik kohort Kacířských legionářů. Vůbec si ukrytých Bratrů nevšimly a tak přišly o mnoho vojáků, než se připravily k boji. Za pár minut byli legionáři mrtví a Bratři si oddychli, jenže ne na dlouho. Za půl hodiny přišla další vlna, ještě větší a tentokrát připravená. Pozičním dělostřelectvem začala bombardovat vesnici a nutit tak Bratry opustit úkryty.

Velitel jednotky začal žádat o posilu, ale Inkvizitor Majoris Regina Weissová ji zamítla. Věštki totiž právě přinesli zprávu, že podobný útok by se mohl stát i u jiné vesnice. Zatímco jedni Bratři bojovali o život, druzí jen nečinně čekali na útok. Nikdo nevěděl, kde bude ten druhý útok. Za pár minut ale nastal – ovšem nebyla napadena jedna vesnice, ale všechny najednou. Bratrstvo tak mělo rázem zapojeno do boje všechny předsunuté jednotky. Teprve nyní se Weissová rozhodla aktivovat zálohy a poslat je na rychle se formující bojovou linii. Bylo to dobré, alespoň lidstvo mohlo na něčem stavět...

V tunelu spojujícím Suritomo a základnu Tsao Chan se objevila nová odbočka. Vyhloubili ji Muawijheovi stoupenci, aby tunel spojili s jeskynním systémem, který končil jen pár desítek metrů od stěny tunelu a otevřeli si tak průchod hned ke dvou významným cílům. Do tunelu začaly proudit stovky Vřešticích legionářů, poškodily koleje Síťocesty a zamířily směrem k Suritomu.

Po několika kilometrech ale jejich pochod skončil. Na zástup Vřešticích legionářů se ze stropu začali sypat Roztoči – bojovní roboti Kybertroniku. Byli zde přichyceni na stěnách tunelu a čekali na příchod nepřátel. Teď Roztoči párali Legionáře po celé délce vojska. Legionáři se pokoušeli o obranu, ale v zápase proti Roztočům neměli šanci a střelbou působili jen větší škody ve vlastních řadách, protože Roztoči byli všude mezi nimi.

Legionáři začali hrát na své hudební nástroje a spustili kakofonii, která vyvolala Vítr šilenství, aby vyrval duše zákeřných útočníků. Stroje ale duše nemají a tak tento zoufalý pokus vyšel zcela bezvýsledně. Po bitvě vylezli z úkrytu Opravářští brouci a dali dohromady poškozené Roztoče. Plně funkční Roztoči se znovu ukryli na stropě tunelu a přešli do úsporného režimu, ve kterém budou vyčkávat na další vlnu nepřátel.

Mishima se rychle dozvěděla o útoku legií Semaie a proto do postižené oblasti vyslala menší armádu. Ta jednotky Bratrstva zachránila a opevnila pozice. Předsunuté průzkumné jednotky zaznamenaly velké množství mrtvých Vřešticích legionářů o pár kilometrů dále. Nedokázaly si vysvětlit, kdo je takhle zničil, ale každopádně Muawijheův vliv dosáhl až sem. Mishimští velitelé chtěli celou věc prošetřit, ale pak přišla zpráva, že všechna okolní podzemí jsou pod útokem. Tenhle útok začal téměř současně a je velmi dobře koordinovaný. Polovina jednotek se tedy vypravila do boje a druhá polovina hlídala město.

Poblíž podzemí Mayama operovala menší kapitolská vzdušná jednotka, která používala helikoptéry pro rychlý průzkum tunelů – hlavně těch, které vedly vertikálně do nižších či vyšších pater. Piloti bitevních helikoptér na tento styl letu rozhodně nebyli cvičeni, takže se nemohli rovnat s pilotními dovednostmi Mishimánů. Ale dělali co mohli. Helikoptéry se opatrně vyhýbaly obrovským stalaktitům a každé zákoutí prohledávaly reflektory.

Ale Semaiovy a Algerothovy jednotky měly podzemí dobře zmapované, navíc používaly opuštěné důlní šachty pro nepozorovaný přesun. Několik kohort se rozmístilo kolem ústí vertikálního tunelu a čekalo, až z něj helikoptéry vyletí. Jakmile se tak stalo, Legionáři spustili těžkou palbu z kulometů a kanonů. Nic netušící piloti neměli čas zareagovat a mnoho strojů šlo k zemi. Zbýlé začaly bezhlavě střílet všude okolo, ale Legionáři se schovávali za skalní výčnělky, takže neutrpěli žádné větší ztráty.

Průzkumná jednotka Bauhausu zrovna pod tím tunelem procházela, když vojáci nad svými hlavami zaslechli hluk. Než stačili zvednout hlavy, hořící vraky helikoptér je rozmačkaly. Ti, co přežili, ihned zavolali o pomoc a zatím zajistili pozice. Za pár desítek minut přijely transportéry naložené Horskými myslivci, experty na horolezectví.

Bylo jich asi padesát, ale stačilo to. Ihned začali vylézat nahoru, kde už Legionáři nečekali žádnou hrozbu a pomalu opouštěli své úkryty. O to větší bylo překvapení, když Horští myslivci začali střílet granáty zpoza okraje, takže je Legionáři ani nespátřili. Byla to sice střelba naslepo, ale většina Legionářů byla rychle roztrhána, další část zavalena sesuvy půdy a další se zřítila dolů. Legionáři, kteří ten vysoký pád přežili, byli rychle doděláni Husary. Když se Horští myslivci vrátili, ohlásili, že objevili systém opuštěných chodeb, který Černá legie využívá k přesunu. Bauhaus předal zprávu Kapitolu a Mishimě.

Generál Paul Roger, hrdina Velké bitvy o Mars, hrdina od Burroughsu. Před čtyřmi lety velel 58. sboru, který vzdoroval Černé legii. Během toho byl obklíčen a téměř zničen. Od té doby však sbor prošel reorganizací. Byl doplněn a speciálně vycvičen pro boj na Merkuru. Složen byl z 10. horské divize, 73. úderné divize, osvědčené 1. pěší divize „Big Red One“ a 13. mechanizované divize, která dostala po bitvě o Mars přízvisko „Hell on Wheels“. Regimenty Napichovačů, Merkurských smrtizvěstů a Rangerů byly včleněny do existujících divizí. A teď se celá síla 100.000 mužů přesunula do temných tunelů Merkuru. Generál Roger dostal zprávu o pomocném tunelu Legie u podzemí Mayama, vyslal tam tedy 1. pěší divizi, aby podzemí prozkoumala. Úderné skupiny se rozmístily po celém podzemí a začaly hledat Černou legii.

Arghan Keronis dostal od mishimských důstojníků prozatímní byt v Akirenku, měště zaměřeném na produkci kybernetiky. Keronis prohledal několik skládek, aby našel nějaké součástky a zařízení, které by mu dovolily upravit připojení k Subrealitě tak, aby ho Kybertronik nedokázal lokalizovat. To ale netušil, že do města přichází malý oddíl Kybertroniku vedený samotným generálem Rosebergem. Arghan se zrovna vracel do bytu, když spatřil, jak do města vjíždí kybernetická bojová vozidla a pěchota. Rychle se schoval do zapadlé uličky a zpoza rohu sledoval, co se bude dít.

Kolona vozidel se zastavila a z velícího vozidla vystoupil Rosemberg. To už k němu přicházela skupinka důstojníků Mishimy, která s ním ihned začala něco konzultovat. Mishimané mu ukazovali taktické mapy a různé spisy, které Rosemberg převzal a cestou do místního vojenského velitelství pročítal. Kolona vozidel a oddíly pěchoty se pak daly do pohybu a dorazily na náměstí, kde se zastavily. Vojáci se pak rozešli po městě. Keronis měl štěstí, že Rosemberg mluvil jen s vojáky, kteří o jeho přítomnosti ve městě nic nevěděli. Ale stále tu byla šance, že se o něm někdo zmíní a Rosemberg se začne vypyávat. Potom by musel Keronis co nejrychleji utéct.

Když Arghan dorazil do bytu, rozhodl se, že získané součástky využije jinak. S pomocí nářadí, které tu našel, začal stavět jednoduchý odposlouchávací přístroj, jehož pomocí bude moci sledovat telefonní i radiovou komunikaci. Možná tak zjistí, co tu kolona Kybertroniku dělá a jak dlouho tu bude chtít zůstat. Také se včas dozví, jestli po něm Kybertronik jde, a bude se moci připravit.

Zatímco řada jednotek opustila základnu Basho, aby se zapojila do bojů v okolí Suritomo, tak se země pod základnou začala otřásat. Během chvíle byl spuštěn poplach a všichni byli na nohou a připraveni bránit se jakémukoliv nepříteli. Nečekali však, že by útok přišel zevnitř.

Přímo uvnitř základny prorazili ze země tři Demnogonisovy transportéry – Červi smrti. Netrvalo dlouho a obránci se přeskupili, aby útok odrazili, ale i to stačilo aby se Požehnaní legionáři, Vojáci náказы a oddíl Komanda náказы rozutekli do všech směrů a začali rozsévat Morovými kulometry a Morometry smrt a náka-zu.

Ještě než stačili obránci postřílet všechny útočníky, prorazili další transportéry a vypustili další oddíl. Ten už neměl situaci tak snadnou, ale přesto dokázal způsobit na straně obránců jisté škody. Nakonec prorazili poslední tři Červi a vypustili poslední Požehnané legionáře a stáhli se zpět do podzemí.

Nakonec byla pevnost uhájena bez závažných ztrát, ale řada obránců musela být hospitalizována na ošetřovně, protože byli nakaženi a prostory uvnitř základny byly rozvrtné a popraskané, takže nebylo bezpečné zde projíždět těžkými vozidly. Vyvrtné tunely se zhroutily, takže ani nebylo možné určit, odkud útok přišel. Velitel pevnosti oznámil incident dál a varoval ostatní před těmito zákeřnými útoky. Příště už budou na nepřítel připraveni.

Bauhaus rozeslal své Horské myslivce do všech nalezených těžebních tunelů. Mnoho z nich bylo zamořeno Černou legií. Bauhaustí vojáci měli co dělat, aby Legionáře vyhnali. Když šlo do tuhého, začali používat granátometry, nálože a plamenometry. Mnoho tunelů tak bylo zavaleno. Během této zběsilé palby však byla zničena jedna důležitá nosná skála, takže se různé části podzemní zřítily a zabily desítky vojáků obou stran. Přesto se však podařilo zacpat většinu tunelů, takže k dalším zákeřným útokům by už nemělo docházet.

Jeden oddíl Horských myslivců při svém útěku narazil na opuštěnou chodbu. Byla dobře zpevněná, takže zde k sesuvu nedošlo. Chodba nebyla na mapách, takže se možná jednalo o zapomenutou nebo tajnou chodbu. Každopádně byla lidského původu. Myslivci se do ní opatrně vydali. Z dálky se ozýval nějaký hluk.

Jak se postupně blížili ke konci, vzduch byl zatuchlý a vlhký, všude byl cítit zápach. Vojáci si proto raději nasadili plynové masky a pokračovali dál. Když se konečně dostali na konec, objevili se ve velké podzemní jeskyni, uprostřed které stála mohutná pevnost Černé legie – Citadela Demnogonisova nefarita Flaaka. Její okolí bylo pokryto slizem a močály, ze kterých stoupala pára a neuvěřitelný zápach. Všude v okolí ležely mrtvoly místních zvířat, které zřejmě uhynuly na následky nějaké nemoci.

Oddíl chtěl zavolat o posily, ale signál byl rušen. Obecně, komunikace v podzemí byla velmi složitá a plně ji zvládala jen Mishima. Z citadely vypochovalo několik velkých kohort a podpůrných vozidel. Celá síla vstoupila do tunelu na opačné straně. Horší myslivci se chtěli vrátit, aby zprávu podali osobně, ale nedostali k tomu příležitost.

Zatímco citadelu sledovali dalekohledem, za jejich zády se objevilo několik Požehnaných legionářů. Když se pak vojáci ohlédli, nepřítel byl už příliš blízko na střelbu. Myslivci začali bodat svými bajonety, ale Požehnaní legionáři měli velkou výdrž a zranění ignorovali. Měli útočné pušky opatřené ostrými břity, kterými se nyní oháněli po lidských vojácích. Ovšem na druhou stranu byli pomalí a nemotorní.

Za pár minut bylo všech dvacet Legionářů mrtvo, na straně Horských myslivců byly jen malé ztráty. Většina vojáků utrpěla jen malá poranění, většinou řezné rány. Když bylo po všem, Myslivci už na nic nečekali a rozběhli se zpět do té chodby. Ovšem za nějakou chvíli se zraněným vojákům začalo dělat nevolno, jejich zranění otekla a začala hnisat. Za další chvíli padla polovina zraněných vojáků k zemi a nemohla dále pokračovat. Zdraví vojáci se svým infikovaným kolegům snažili pomoci, ale bylo pozdě. Sami se nakazili také. Za dvě hodiny z oddílu nezbyl nikdo. Všichni zemřeli.

Tma. Tma a ticho. Tma a ticho a zima. Do místnosti neproniká jediný paprsek světla. Nedá se určit, kde se nachází, protože o jejím okolí nejsou absolutně žádné informace. Podle dozvuku si lze jen tipnout, že místnost je malá a prázdná. Téměř prázdná. Je slyšet něčí dech. Dech je pravidelný, podle všeho ten kdosi spí... Zničením se rozsvítí ostré bílé světlo a rozezná se extrémně nepříjemný zvuk.

Místnost má zdi vyrobené z nejkvalitnější oceli a metr tlusté. Zároveň jsou v nich vyryty neznámé symboly. Místnost nemá žádné vybavení, je zde jen malé korytko v rohu, zapuštěné do podlahy. Nad ním je malý otvor, sotva dva centimetry v průměru. Dole, těsně u země, je spousta ještě menších otvorů, z nichž se line tato odporná hudba, a jež také plní funkci topení (momentálně samozřejmě vypnutou). Uprostřed stropu je jediné zapuštěné bodové světlo, které dobře osvětluje celou místnost. Dominantou místnosti jsou samozřejmě tlusté, právě se otvírající, dveře. V zavřeném stavu splývají se zdi místnosti a nejsou vůbec vidět. I z druhé strany budí velmi bytelný a nepřekonatelný dojem. Jediným obyvatelem místnosti je nahý muž, choulící se v rohu a zacpávající si rukama uši.

Do místnosti vstoupí trojice mužů v obyčejných šatech. Je vidět, že s sebou kromě těch šatů nic jiného nenesou. Dveře se za nimi opět uzavřou. Dva z nich přistoupí k muži a za ruce ho vytáhnou vzhůru. Sám se na nohou neudrží. Lze teď vidět, že jeho tělo je pokryté modřinami a jinými zraněními. Jeho obličej je zarostlý, vypadá, jako kdyby se dva roky neholil. Zvuk i ostré světlo jsou mu očividně nepříjemné, snaží se vši silou vykrotit z pevného sevření. Nedaří se mu. Muži jsou silní a zřejmě trénovaní pro tuto záležitost. Jejich třetí společník je o něco slabší tělesné stavby, ale co nemá na těle nahrazuje krutým obličejem. Povede ruku a na tento signál zvuk utichne a světlo se ztlumí. Zajatec se viditelně uklidní.

Tenhle muž sem přišel, aby se zeptal na nějaké nové informace. Ale zajatec prý žádné nemá. Muž mu připomíná, že když prozradil jednu informaci o kultu na Luně, nechal ho spát nerušeně celých dvanáct hodin. Stejnou odměnu nabízí i teď. Ale zajatec opakuje, že nic dalšího neví. Muž tedy nařizuje obvyklý trest – prudké změny teploty a světla, nepříjemné zvuky a hladovku. Pak trojice mužů odchází a nechává zajatce trýznit dál.

Bitva o North Oak: Polní generál Maria Paladinová mobilizovala všechny jednotky ve Fukidu a v přilehlé vojenské základně North Oak. North Oak byl právě napaden silnými kohortami a mnoha těžkými tanky, takže Imperiál měl dost práce s obranou. I když se snažili zabránit průniku, několika kohortám se to stejně povedlo a tak mohly zaútočit i na samotné Fukido.

Ve Fukido bylo mnoho jednotek Kartelu, protože tohle bylo jedno z nejdůležitějších měst. Bylo to jediné místo, kde všechny korporace mají svá stabilní zastupitelstva, takže o něj nikdo nechtěl přijít. Tvůrci míru, Udržovatelé míru a Strážci míru utvořili silně opevněné linie a s podporou Imperiálu zastavovali jeden příliv Legionářů za druhým. Mishima vyslala několik raketových vlaků naložených vojenským materiálem a posilami. Síťcesty byly naštěstí stále pod kontrolou lidí, takže město i základna mohly přijímat nové dodávky.

Po dvou hodinách byla obrana North Oak značně vyčerpaná. Základáci a Zákopníci se tu bránili ze všech sil. Jediná věc, která částečně bránila Legii v dalším postupu bylo mnoho větších či menších propastí a roklí. Přes ně vedlo několik servisních lávek, které se však nyní staly strategicky důležitými body.

Na lávky se hrnuly zástupy Legionářů, které byly téměř ihned nemilosrdně shazovány střelnou mnoha těžkých kulometů. Přesto se mnoha Legionářům podařilo dorazit až na konec a tak se museli zapojit i normální pěšáci. Všichni stříleli jak nejlépe dovedli. Brzy bylo všem jasné, že Legionáři se chtějí dostat k ústí Síťcesty vedoucí do Fukido. Imperiální vojáci proto varovali své kolegy, aby se připravili na útok.

Do základny právě dorazil další raketový vlak s čerstvými mishimskými vojáky. Rosanjin Goto seděl v jednom z vagónů a usínal, když ho probudil křik vojáků a vzdálený hluk střelby mnoha zbraní. Protože vlak vezl z velké části jen vojáky, všichni začali vstávat a připravovat se na výstup. Goto se rozhlížel kolem a snažil se přijít na to, co se to děje. Tenhle vlak měl přeci jen projíždět, měl skončit až v Longshore.

Jeden z vojáků mu ale řekl co se děje, tady je konečná. Goto měl však jasný příkaz dopravit se do Longshore, aby mohl být nápomocen generálovi. Teď to ale nebude moci splnit. Voják na něj byl zpočátku hrubý, protože si myslel, že se jedná o nějakého civilistu. Ale pak si všiml jeho zbraně a hábitu a uvědomil si, že je to vážený mnich. Goto nechtěl vypadat jako zbabělec a proto také vstal a zapojil se do dlouhé řady pěšáků směřující k bitevní linii. Čím dřív bude po všem, tím dřív vlak zase pojedje.

Ron S. Parkley již netrpělivě přešlapoval před Royal Café, jak bylo smlouveno. Devět hodin a dvacet minut a Paxton stále nikde. Od agentů se to čeká, že nedodrží stanovený termín. Proč? – kvůli bezpečnosti. Pak ale na Parkleyho zavolala servírka – má prý telefon. Parkley nervózně zvedl sluchátko. Ozval se Paxton, prý je v baru naproti. Musel změnit místo setkání, opět kvůli bezpečnosti.

Oba agenti se zastihli v protější zapadlé hospůdce. Předání proběhlo jednoduše: Parkley položil tašku na záchod a Paxton si jí tam poté jen vyzvednul. Když už se Michael stačil protlačit davem lidí a odejít, zastavil ho Parkley. Nevěří, zda je pravda to, co mu dal Paxton přečíst na tom disku. Ten ale pravdivost potvrzuje. Parkley ale nevěří, že tuhle misi zvládne Michael sám, mělo by o tom vědět také minimálně Bratrstvo. Mělo by vědět o jeho bratrovi i o tom artefaktu.

Paxton do toho ale Bratrstvo nechce zapojovat. Navíc ten muž, kterého tak dlouze popisoval v záznamu, už není jeho bratr. A sám na celou misi není. Parkleyho napadlo, že Paxton má stále spojení na svůj starý tým a on to potvrzuje. To je důvod, proč Paxton požadoval na Merkur letenky tři. Je zřejmé, že Paxton a Parkley jsou jedini, kteří vědí, co chce Legie udělat.

Paxton navíc věří, že pokud se mise povede, Černá legie přijde o všechny výhody. Pokud ne, tak v blízké budoucnosti zahyne 90 % populace Luny, ať už bude mít lidstvo jakoukoliv obranu. Parkley mu připomíná, že tentokrát musí dávat lepší pozor, ať při záchraně Imperiálu neztratí víc, než jedno oko. Ale Michael tohle prý nedělá kvůli korporaci, ale spíše kvůli sobě.

Parkley také říká, že sehnal přibližně dvacet lidí, přesně jak mu Paxton přikázal. Teď je jen musí všechny prověřit. Potom Paxton odchází, nastupuje do černého auta a mizí. Ron se posadil a jen tak z dlouhé chvíle listoval novinami. Jeho pozornost upoutal jeden článek. Popisoval hrdinskou Bitvu u planetoidu DMX-315, kdesi v Pásu asteroidů. Komodor J. Anderson byl zástupný velitel 17. flotily, která zrovna kotvila u onoho planetoidu, když na základnu přišla šokující zpráva. Černá legie má velkou vesmírnou stanici hluboko v území Imperiálu. Podle odhadů dokáže pojmout padesát milionů Legionářů a můžou v ní kotvit desítky lodí. Bylo jasné, že tohle může být jeden z plánů Legie zaútočit na Imperiál, nebo na nějakou jinou frakci hlouběji ve Sluneční soustavě.

Imperiální výzvědná loď sledovala nepřátelskou stanici několik dní a zachytila snad ještě horší zprávu. Legie vyvinula novou zbraň: obrovskou loď, která využívá neznámou hybridní technologii, snad i podpořenou Černou symetrií. A aby toho nebylo málo, Imperiál má nedostatek lodí. Velcí *HSSS Victory 2* sice zůstala v 17. flotile, ale ostatní její lodě byly rozloženy po celém loďstvu. Navíc stanice Černé legie nemohla být postavena na tom místě, kde nyní je, protože by si toho Imperiál jistě dávno všiml. Musela tam být přesunuta již dokončená a možná se dokáže pohybovat vlastními silami.

Imperiál tedy vyslal všechny své dostupné lodě, což byla polovina celého svazu. Desítky plavidel vstoupily do Práznoty a vynořily se přímo před tou stanicí Černé legie. Legie útok nečekala a tak byla její obranná flotila se středně velkými ztrátami rozprášena. Poté byl zahájen útok na stanici samotnou a podařilo se jí vážně poškodit. Bohužel, nebyl to konec. Zanedlouho se otevřela trhlina a z ní se vynořila druhá flotila Černé legie, v čele s onou super-loď. Obyčejné lodě nebyly problém, ale tahle velká měla zvláštní druh ochranného pole, kterým pronikalo příliš málo střel. Imperiálních lodí ubývalo a *HSSS Victory 2* se utápěla v těžkém poškození. Snažila se však pomáhat ostatním, jak jen to šlo.

Bitevní pole se přesto rychle vyprazdňovalo. Pak super-loď ze své přídě vystřelila tři žluté paprsky, které se spojily v jeden silný. Ten vyrazil přímo proti *HSSS Victory 2*, ale naštěstí ji minul. Ostatní lodě Legie však také střílely a podařilo se jim jí vážně poškodit. Imperiální loď ztratila část trupu, ale stále byla schopna pohybu. Na jejím můstku zbyl už jen její velitel, ostatní byli mrtví. Velitel se nemohl již dále dívat, jak super-loď ničí jednu loď za druhou a tak nastavil kolizní kurz.

Během exploze byla zničena jak *HSSS Victory 2*, tak i super-loď. Všichni padlí imperiální vojáci byli odměněni vysokými vyznamenáními. Hrdinský velitel lodí, Komodor John Anderson, byl oceněn nejvyšším vyznamenáním, byl mu postaven pomník a pojmenována podle něj ulice – Anderson Street na Victorii...

Poblíž podzemí Tambu byl ztracen kontakt s jednou vesnicí, která sloužila jako předsunutá pozorovací stanice. Kartel tam vyslal jednotky, aby zjistili, co se stalo. Vojáci již z dálky viděli, že vesnice je rozstřílená a všichni obyvatelé mrtví, stejně jako obránci. Ovšem podle všeho se dlouho bránili. Všude byly vraky tanků, některé stále doutnaly. Stovky mrtvol mishimských i nepřátelských vojáků ležely všude kolem.

Zdá se, že velká Ilianina legie přišla, aby napadla město Tambu, ale narazila na tuhý odpor. Obě armády se po dlouhém boji zničily navzájem. Jakýkoliv další útok se ale Černé legii už podaří. Oddíly Kartelu tedy začaly upevňovat pozici a vyhlížet jakýkoliv nepřátelský pohyb.

Za pár hodin z tunelu vedoucím od Longshore vyšla postava. Vojáci ji sledovali dalekohledem. Zdálo se, že to byl civilista – a nebo také Kacíř. Vojáci se nenápadně skryli do okolí, aby mohli tu postavu případně rychle zastřelit. Postava přišla blíž, byl to asiát. Byl oblečen v civilních šatech a přes rameno nesl pouzdro s katanou. U pasu se mu houpalo kratší pouzdro s mečem wakizashi.

Muž ale věděl, že tu někdo je. Nějak to dokázal vycítit. Zvedl ruce nad hlavu a rozhlížel se kolem. Zvolal, že je přítel a že nese informace o Černé legii. Potom čekal. Velitel jednotky Kartelu dal svolení a vojáci opustili své úkryty, stále ale na muže mířili. Když k němu přišli blíž, zjistili, že je to Bogues. Právě přiletěl z Luna City, aby Mishimě pomohl v boji.

Byl prý právě na cestě do Tambu, když raketový vlak náhle zastavil. Na kolejišti se objevili Černí legionáři. Vojáci s nimi začali rychle bojovat, ale vlak se musel raději vrátit zpět do Longshore. Bogues ale zůstal a vojákům pomohl. Ukázalo se ale, že Legionářů je mnohem víc. Brzy byla jednotka rozprášena, jen Bogues přežil.

Legie pak odtáhla směrem k Tambu a začala útočit na vesnici. Bogues legii sledoval v bezpečné vzdálenosti. Potvrdil, že obě armády se nakonec zničily navzájem. Legie sebrala všechny své přeživší k útoku na hlavní stan, ale Samurajové ho dlouho bránili a nakonec v něm odpálili velkou nálož.

Bogues ví, odkud ti Legionáři napadli železnici a je ochoten tam vojáky Kartelu zavést. Možná je tam nějaký neobjevený tunel. Velitel Kartelu vyslal polovinu svých mužů a zároveň zavolal o posily, aby doplnil stav vesnice.

Bitva o Longshore: Předsunuté stanice u Longshore vyhlásily poplach – Černá legie se blíží! Mishimská armáda byla v Longshore nejsilnější, ale i tak nebylo nic jisté. Podle dosavadních informací vyslala Legie několik velmi silných kohort, včetně obrněných, od všech pěti Apoštolů. Zdá se, že chtějí Longshore zničit za každou cenu. Lord Generál Junji Suzuki i jeho kolega z Kartelu, Maršál armády Wakasa Yamada, vydali rozkazy svým armádám.

Všichni se připravili na obranu. Mishimští a karteloví vojáci se přesunuli na předem vybudované obrané linie a čekali, až se kohorty dostanou na dostřel. Ovšem kohorty se již dávno blížily starými chodbami Tubocest, kterých bylo v okolí Longshore mnoho.

Ovšem tento postup nezůstal dlouho utajen. Bezpečnostní systémy zachytily přesun velkého množství nepřátel a ihned varovaly vojáky. Suzuki nechtěl odsouvat obránce z linií, a tak do Tubocest povolal zálohy. Černá legie tak byla brzy zastavena mnoha oddíly Samurajů a Hatamotů.

Strhl se krvavý souboj v relativně stísněném prostředí. Mezitím na linie dorazily obrněné kohorty a zahájily palbu z mohutných kanonů a houfnic. Mishima tu měla několik desítek obrovských Mek, které se ihned vrhly do boje a drtily nepřátelskou pěchotu pod svýma mechanickýma nohama.

Suzuki i Yamada sledovali bitvu na monitorech v hlavním velitelství. Obránce se drželi statečně po mnoho hodin, ale pak jim docházeli síly. Suzuki chtěl zavolat na pomoc mishimské jednotky z ostatních podzemí, ale Yamada ho od toho odradil. Pokud by je zavolal, podzemí by přišla o obranu a byla by snadno rozdrce-na. Longshore si musí vystačit se svými jednotkami, kterých také nebylo málo. Suzuki vyslal posla na Ostrov svatyně, kde leží mohutná Kanjiho svatyně a nesčetné množství škol bojových umění. Bylo na čase povolat studenty do boje.

Posel dorazil jak nejrychleji mohl a zprávu rychle předal místním učitelům. Ti svolali své žáky a sdělili jim, co se teď po nich žádá. Zpráva se rychle dostala i k místním kultům Chodců stínů, kteří se rozhodli, že také pomohou. Jako obvykle ale nechtěli mít s mishimskými jednotkami moc společného, dávali přednost operaci na vlastní pěst.

Za pár hodin z ostrova vyplulo mnoho desítek dopravních lodí, s tisíci mladými studenty na palubách. Jakmile přirazily ke břehu, všichni se začali přesouvat do okolí Longshore a jeho Tubocest. Studenti bojovali s fanatickým zápalem. Nikdo z nich neměl stříelné zbraně, všechno zvládali pouze s chladnými zbraněmi a někdy i jen holýma rukama. Většina z nich ani neměla brnění či jakoukoliv další výstroj. Ovšem mnoho z nich ovládalo síly Ki, které nevýhody vyvažovaly.

Příšery Černé legie padaly po desítkách. Ty silnější byly smeteny palbou kulometů, autokanonů a houfnic. Bitevní Meki pochodovaly po bitevním poli a roznášely smrt a zkázu. Na mnoha místech se střetly s Nekromeky Černé legie a došlo tak k souboji na blízko. Tanky obou stran se likvidovaly navzájem. Nad polem létaly helikoptéry a útočné letouny a zasypávaly nepřátele kulometnou palbou a bombami. Ashigaru stříleli z bezpečí zákopů, ale když šlo do tuhého, neváhali vyběhnout a nabodnout protivníky na svá kopí.

Celé město Longshore se během krátké chvíle dozvědělo, co se děje v jeho blízkosti. Tohle byla šance pro zástupy Beztvářích – vyhnanců mishimské společnosti. Obrovské davy postav s tvářemi skrytými pod jednoduchými maskami vyběhly z městských bran a vrhly se mezi Legionáře. Obrovské množství z nich zahynulo, protože neměli žádná brnění a jen slabý výcvik, ale touha po napravení cti byla větší.

Za pár dalších hodin se bitevní pole pokrylo mrtvolami a vraky a hlavní vřava utichla. Teď se přešlo do zákopové bitvy. Černá legie věděla, že útok na Longshore bude složitější, než jak si původně myslela, a tak vyhloubila zákopové systémy a začala obléhat. Mishimští a karteloví vojáci se taktéž ukryli na svoji část bitevního pole a bombardovali nepřátelské linie. Junji Suzuki věděl, že takhle to dál nejde. Pokud nepřijde pomoc zvenčí, Longshore bude odříznuto a bude jen otázkou času, než padne.

Malcolm Harison před dvěma lety na rozkaz z vyšších míst formálně opustil Kybertronik a stejně jako stovky dalších vstoupil do kartelových sborů Doomtrooperů. Někteří během výcviku odpadli a byli převeleni do některých elitních jednotek, ale Harison to zvládnul a byl teď jedním z nich. Doomtrooper.

Popravdě řečeno z toho měl dost smíšené pocity. Na jednu stranu byla nálada v Kartelu poněkud uvolněnější než v Kybertroniku a Doomtrooperské sbory jsou skutečně skvělá jednotka. Žádní frontovní vojáci – krmivo pro kanóny. Byli zkrátka moc dobří a jejich výcvik a výstroj moc drahé. Na druhou stranu operace za liniemi Černé legie tvořily převážnou většinu akcí a tak i při tom všem bylo riziko více než značné.

Tohle byla jeho první skutečná akce jako Doomtroopera. Jistě, před tím ho poslali na pár rutinních operací, ale to nebylo nic, co by stálo za řeč. Teď byl ale na Merkuru, v Longshore a město bylo v obležení. Před třemi hodinami dorazili společně s dalšími třemi sty Doomtrooperů a dalšími stovkami vojáků Kartelu v několika dopravních lodích. Vesmír byla teď zřejmě jediná přístupová cesta do Longshore, protože chodby okolo města byly zamořeny Černou legií.

Harison zastával v týmu roli střelce, ačkoliv za léta v Kyberportském komandu se velmi dobře naučil bojovat i z blízka. Jeho partner v tomto směru vynikal daleko lépe. On byl vlastně hlavním důvodem proč byl teď tady. Neznal jeho jméno, tvář, minulost a dokonce i pohlaví mohlo být spekulativní. Říkali mu (nebo jí) Maska – podle kovové masky, která zakrývala celý obličej a v podstatě chránila celou hlavu. Přes lehké brnění nosila Maska tmavé splývavé roucho, díky kterému se dokázala skrýt pomalu v každém stinném koutě.

Jediné co věděl bylo, že Maska pochází původně z Mishimy a že udělala něco, čím si to pěkně rozlila. Neřekl co, ale považovala to za své osobní zklamání. Pokud by jí navíc dostala Mishima do rukou, byl by to velmi krátký proces. Víc nevěděl, ale i to bylo mnohem víc, než věděli ostatní a Malcolm rozhodně nehodlal toto tajemství – ačkoliv nic neříkající – zachovat.

Maska plnila roli kontaktního bojovníka. Její bojové umění bylo skutečně na úrovni a to nejspíš i na poměry Mishimy. Některé výkony skutečně působily jako prohřešky proti fyzice. Krom toho uměla i vcelku dobře střílet, ovšem střelnými zbraněmi se oháněla jen do chvíle, než se nepřítel dostal na dosah. Pak Maska svou pušku bezmyšlenkovitě odhazuje a vrhá se do boje s meči v ruce.

Zatímco vojska Kartelu a Mishimy opevňovala veškeré možné i nemožné přístupové cesty do města, dvě stovky Doomtrooperů byly vyslány směrem, kde se předpokládalo, že Černá legie doposud není. Byly rozděleny do dvacetičlenných týmů a jejich úkolem bylo napadat a drtit menší skupinky Legie a v případě protiútoků z Longshore padnout nepříteli do zad.

Harison si nemohl pomoci, ale tohle nebyl nejlepší nápad. Sice nejlepší způsob, jak se nenechat zabít, je nedat nepříteli vědět kde jsou, ale proplétání se všemožnými ne zrovna dobře zajištěnými tunely v době, kdy se všechno třese od střelby a přesunu tanků, bylo snad ještě riskantnější než sedět v zákopu a čekat na nějaký nepřátelský granát.

Společně s ostatními teď opouštěli vnější obrannou linii na této straně města a postraní servisní chodbou pokračovali směrem pryč. Od této chvíle budou odkázáni jen sami na sebe a budou se muset opravdu snažit, aby situaci změnili ve prospěch obránců.

Keronis dokončil odposlouchávací zařízení a zapojil ho. Vyhledal spojení vedoucí do vojenského velitelství a za pár hodin získal několik informací. V okolí Akirenka se vyskytlo několik kohort s těžkými podpůrnými zbraněmi, kterým se podařilo prorazit vnější obrannou linii. Mishima proto zavolala na pomoc Kybertronik, který ochotně přišel, protože ve městě Akirenko má své obchodní zájmy. Pokud by došlo k jakémukoliv jeho poškození, narušilo by to obchodní styk. Generál Rosemberg sem přijel osobně, aby dohlédl nad obranou a neodjede odsud, dokud nebudou ty kohorty zničeny.

Zatímco Keronis mapoval situaci ze svého bytu v jednom opuštěném řadovém domě, situace se dala do pohybu. Několik malých oddílů Semaiových kohort infiltrovalo podzemními chodbami za hradby města. Naštěstí, chodby byly plné senzorů a kamer, takže se o přítomnosti vetřelců bezpečnostní síly dozvěděly. Urychleně bylo vysláno policejní komando, ale na místě vniku byly nalezeny jen svlečené oděvy. Je jasné, že se Kacíři převlékli, aby splynuli s místním obyvatelstvem. Takže nyní se mohou nacházet kdekoliv. Mishima varovala všechny bezpečnostní stanice a poprosila o pomoc také Kybertronik. Ten souhlasil a vyslal několik oddílů, aby pomohly prohledávat město.

Oddíl kybertronických Vojáků Kyberkurity dostal za úkol prohledat chudinskou čtvrť, pravděpodobné místo výskytu Kacířů. Jenže na tom samém místě se skrýval i Keronis. Vojáci prohledávali byt po bytě a nenechali se nikým zastavit. Když Arghan uslyšel u sousedního bytu rámus, opatrně vykoukl ze dveří. Vojáci vyrazili dveře a nahrnuli se do bytu, aby ho rychle prohledali a mohli se soustředit na další. Rychle se proto ozbrojil pistolí, kterou si zde sehnal a připravil se na útěk – okno byla jediná úniková cesta.

Když přešel na jeho vnější římsu, do jeho bytu právě vtrhli vojáci a začali ho prohledávat. Keronise rychle zahlédli a rozběhli se za ním. Volali na něj, aby okamžitě zastavil, ale on je ignoroval a seskočil na požární schodiště. Rozběhl se co nejrychleji dolů, vojáci Kyberkurity mu byli v patách. Začali po něm střílet, ale Keronis jejich střelám unikl. Ale ti vojáci byli velmi rychlí a za chvíli doběhli až dolů. Keronis vytáhl pistolí a poslal za nimi pár výstřelů. Rychle se zase ohlédl, ale byl si jist, že jednoho z nich zasáhl. Vojáci opětovali střelbu a jedna kulka mu skončila v levém rameni.

Keronis překonal ostrou bolest a zaběhl za roh. Vpadl do nejbližších dveří domu a běžel do sklepa. Protože zdejší okolí už dříve prohledal, věděl, že ze sklepa je vchod do stok, odkud se může dostat až ke stanici Síťocesty a její pomocí se rychle přepravit do přístavu v té stanici, kde je jeho loď. Ale doufal, že vojáky setřese a nikam nebude muset utíkat.

Vojáci Kyberkurity Keronise skutečně ztratili a vlastně ani netušili, koho pronásledují. Předali jen zprávu Rosembergovi, že našli jednoho z infiltrovaných Kacířů, který jim utekl do stok pod městem. Rosemberg zprávu předal Mishimě, která do kanalizace vyslala také své jednotky. Ten Kacíř nemohl uběhnout tak daleko a jistě se ho podaří dopadnout ve spleť labyrintu cest a chodeb.

Agenti Černé růže na Luně stále monitorují postup Josepha Tschernyho. Žoldák, kterého si nedávno najali, mu je již prý na stopě. Helmut se Černého lovčího nebojí, považuje ho jen za dalšího běžného nepřítele. Helmut nastartoval svoje auto a vydal se k poslední známé pozici svého cíle. Ovšem na křižovatce do něj z boku narazilo rychle jedoucí auto. Helmutovi se zatmělo před očima. Ani netušil, že řidič druhého auta je Tscherny, taktéž v bezvědomí...

Bogues vedl menší armádu Kartelu ke kolejišti Síťocesty a pak několik kilometrů podél něj. Nakonec narazili na odbočku, která na první pohled připomínala skalní výklenek – jenomže byl uměle provrtaný a toho si prve nikdo nevšiml. Vojáci Kartelu zabezpečili okolí a část z nich vběhla dovnitř. Museli si svítit na cestu, protože žádné osvětlení tu nebylo. Bogues následoval vojáky, s rukou připravenou na jílci, aby mohl kdykoliv tasit. Bylo zřejmé, že tudy skutečně pochodovala kohorta Černé legie, mnohé stopy tomu nasvědčovaly.

Po několika stovkách metrů se tunel začal silně svažovat a záhy se napojoval na rozlehlou síť tunelů. Většina z nich vedla na sever, k podzemí Akirenko. Prostředí tu bylo příliš neznámé na to, aby tudy pochodovala jen pěchota. Velitel oddílu zavolal na pomoc obrněná vozidla, která vojáky přesunou rychle a bezpečně. Bogues však skupinku opustil. Musel pokračovat v cestě do Tambu. Velitel přikázal pár vojákům, aby ho svezli autem.

Když po několika hodinách Bogues dorazil do Tambu, zjistil, že tu panuje velké nasazení. Kartel i Mishima zde měly mnoho jednotek. Celé město bylo v ohrožení, protože každou chvíli mohla zaútočit další kohorta. Bogues se protlačoval davem civilistů, kteří proudili po ulicích města. I když teď tu bylo víc vojáků, než prostých občanů. Byl stav všeobecné mobilizace – to bylo přesně to co Bogues potřeboval. Přišel sem, aby pomohl Mishimě jak nejlépe dovede. Možná se pak zbaví těch podezřívavých agentů Bratrstva, kteří byli na každém kroku.

Zařadil se do dlouhé fronty civilistů, kteří čekali na zařazení do armády jako Ashigaru. Všichni dostávali výstroj a výzbroj, většina z nich uměla i nějaká bojová umění. Ti co je neuměli, byli převeleni do posádek vozidel. Za pár hodin se dostal na řadu i Bogues. U skládacího stolku seděl Samuraj a zapisoval do knihy různé údaje. Bogues se představil, ale Samurajovi jeho jméno nestačilo. Prozradil tedy ještě svoji přezdívku. Samuraj chtěl vědět, co Bogues umí, a tak ten začal jmenovat své zbraně a bojová umění. Ale Samuraj mu to nevěřil, protože Bogues vypadal jako obyčejný civilista.

Bogues ho tedy vyzval na testovací souboj, což Samuraje velmi naštvalo. Samuraj se zvedl a všichni kolem udělali pár kroků vzad. Ostatní Samurajové to sledovali se zájmem. Vytasil katanu a rychle sekl, ale Bogues během setiny vteřiny tasil wakizashi a úder vykryl. Samuraje to trochu zarazilo. Chtěl ho odkopnout, ale Bogues uhnul, zatímco stále blokoval jeho meč. Následujícím chvatem poslal Samuraje k zemi a čepelí své katany mu mířil přímo před nos.

Samuraj konečně pochopil, že Bogues civilista není. Ten mu pomohl vstát a následně si od něj vyžádal kompletní brnění Ashigaru. Se svým civilním oblečením by na bitevním poli dlouho neobstál...

Oddíl Doomtrooperů pokračoval kolektorem stále dál. Čas od času někdo zrcátkem pod dveřmi zkontroloval stav v tunelu, podél kterého kolektor vedl. Stále klid. Vypadalo to, jako by z této strany Legie vůbec neměla zájem na město zaútočit. Pak ale tým vpředu ohlásil, že narazil na miny umístěné na stropě, na zdech a mezi trubkami.

Oddíl se zastavil. Miny bylo třeba nejprve zneškodnit. Nebylo pochyb že je zde umístila Černá legie – kdo jiný by rozmisťoval miny tak pofidérním způsobem? To ale nic neměnilo na tom, jak mohly být nebezpečné. Co bylo ale horší, miny zjevně pevně držely na svých místech a neměly žádné části, které by bylo možné odmontovat.

Když stáli už chvíli v bezpečné vzdálenosti, Harisona to přestalo bavit a šel se na to podívat sám. Tedy sám ne – za patami měl Masku. Čekal všechno, ale že narazí zrovna na tohle, to opravdu ne. Ihned poznal, že to nejsou miny, ale Roztoči a informoval zbytek týmu. Ačkoliv to je výrobek Kybertroniku, není jasné, jak byli naprogramováni. Je možné, že na Doomtroopery zaútočí – podle příkazu útočit na kohokoliv podezřelého.

Harison má pouze jeden nápad, jak se bezpečně dostat skrz – najít nějakého velitele Kybertroniku a požádat ho, aby je deaktivoval. Rozmluvu ale přerušila Maska, která právě něco zaslechla. Zvuk přicházel z druhé strany příčky. Všichni Doomtroopeři se stáhli o padesát metrů.

V tu chvíli proletělo příčkou několik střel z velkorážního kulometu a domnělé miny vystrčily nožičky zakončené ostrými břity. Na druhé straně Roztoči začali dělat svojí práci, tak bylo dobré jim jít z cesty do chvíle, než bude po všem. A pokud Roztoči svého nepřítele porazí, pak bude asi vhodné zvolit alternativní trasu.

Kapitolské jednoty se přesouvaly do podzemních prostor Mayama. Podle zpráv od úderných skupin 1. pěší divize se tam srocovaly síly Černé legie. Generál Rogers už chtěl vydat rozkazy, ale zabránila mu v tom katastrofa. Legie udeřila na Longshore a pokud obránci nedostanou posily, Longshore padne a to se nemělo stát. Do podzemí Mayama proto poslal pouze 10. horskou divizi. Ostatní jednotky vyslal okamžitě k Longshore.

Své jednotky rozdělil do několika úderných skupin. Tato taktika se mu osvědčila, protože každá skupina byla de facto samostatná s vlastní podporou tanků a pěchoty. Dvě největší skupiny se vydaly ze svého místa u města Suritomo a dopravním tunelem se co nejrychleji dostaly do Tambu, kde došlo k rozdělení sil. Malé jednoty pěchoty generál vyslal do servisních tunelů, které měly vyčistit od Černé legie, o které si myslel že tam bude. Hlavní síla 73. úderné divize se vydala z Tambu přímo do Longshore. Cestou kapitolští Rangeři a Napichovači drtili osamocené jednotky Černé legie.

13. mechanizovaná divize „Hell on Wheels“ se vydala obchvatem. Kapitolské tanky se vydaly přes Wang Meng a Akirenko. Avšak v tunelu mezi těmito dvěma místy se střetly se silnými jednotkami Legie, které je téměř zastavily. K Longshore tedy včas měla dorazit jen 73. úderná, ale ostřílení kapitolští pěšáci, kteří věřili sobě i svým zbraním, byli odpočatí a připravení nakopat Legii zadek.

Armáda Kartelu, které Bogues ukázal tajnou chodbu, postupovala kupředu. Čím hlouběji byla, tím byla přítomnost Černé legie zřejmější. Předsunutý průzkumný tým nakonec nahlásil, že objevil nezmapované podzemí, uprostřed kterého stojí citadela, očividně patřící Nefaritce Sozhoně. V okolí citadely bylo několik kohort, které se právě přesouvaly do chodeb směřujících k Longshore a i jinam. Velitel kartelové armády nařídil opevnit se na pozicích a zavolat posily. Tato citadela musí být obklíčena a kompletně odříznuta od okolí. Tím se zabrání přísunu nových Legionářů do všech válečných zón.

Bitva u základny North Oak se mezitím obrátila na stranu obránců. Imperiál neustále posílal nové jednotky, stejně jako Mishima a Kartel. Většina z posil proudila přímo od Fukida, kde bylo rezerv ještě dost. Černá legie však měla jednotek stále méně a posily nepřicházely tak často, očividně se její citadely nachází daleko odsud. Spojené lidské jednotky pak přešly do velkého protiútoků a drtily odpor na každém kroku.

Černí legionáři všech druhů a velikostí padali pod náporem těžké palby. I když většina z nich byla specializována na boj ve stísněných prostorách, nedokázala se expertům z Imperiálu a Mishimy vyrovnat. Nejeftivnějšími zbraněmi se staly brokovnice a plamenomety. Jak lidští vojáci procházeli podzemními chodbami, ať už přírodními či umělého původu, likvidovali jedno monstrum za druhým. Některá je sice překvapila útokem z nečekaného směru, ale to byly spíše výjimky.

Pokud vojáci narazili na velké množství malých nestvůr, na které nebylo možné efektivně střílet, nasadily se plamenomety. Strážní a Úderní gargoylové ze Semaiových jednotek dělali největší potíže, protože útočili ze vzduchu. Ovšem lidští vojáci se rychle schovali do chodeb s nízkými stropy, kde mohli Gargoylové jedině ztratit. Tam byli v nevýhodě a vojáci je spálili plamenomety. Podobně se postupovalo s odpornými Cairathy ze sil Demnogonise. Za živa i po smrti mohli šířit nákazu a infekce, ale jakmile byli spáleni na popel, byly jejich mršiny neškodné.

Inkvizitoři muže v temném vězení – Rousseaua – za nějakou dobu přišli opět navštívit. Tentokrát ale používali přesvědčivější argumenty – pěsti a boty. Přesně věděli, kam se trefit, aby působili co největší bolest. Injekce, která zvyšovala citlivost receptorů bolesti tomu také pomohla. Charles se dlouho nenechal mučit, ochotně jim prozradil, kde leží jedna předsunutá Muawijheova základna na Merкуру. Oni mu pak poděkovali, slíbili jídlo a spánek a odešli.

Charles nevěděl, jak dlouho ho už Inkvizice v této cele věznila a popravdě řečeno si ani nebyl jistý, zda to chce vědět. Když se po svém souboji s Kruegerem probral, byl už v této místnosti. Za celou tu dobu neviděl nikoho jiného, než ty tři muže, co ho právě byli navštívit, a dva zdravotníky, kteří byli potřeba, když se pokusil o sebevraždu. Tato místnost mu sice neposkytovala příliš příležitostí, ale využíval i té nejmenší z nich, aby si ukončil život. Pokusil se rozbit si hlavu o krmící koryto. Pokusil se nechat si trubkou, která sjížděla ze stropu a dávala mu jídlo, vypíchnout oko a poničit mozek. Nehty si rozedřel kůži a do rány nasypal špínu, která Inkvizitorům padala z bot. Vše neúspěšně.

Zatím neměl na kontě žádný pokus o útěk. To proto, že útěk byl nemožný. Sdělili mu to už první den a byla to pravda. Napadání Inkvizitorů, co vstupovali do místnosti, bylo bezúčelné. Byli dobře vycvičení a runy na zdech místnosti mu zabraňovaly používat Černou symetrii. S tím se ale rozhodl něco dělat. Kdysi byl Inkvizitorem, takže runy Bratrstva dokázal číst, přestože se před jeho kacířským zrakem různě svíjely a uhýbaly jeho očím. Věděl, kde má systém chybičku a hodlal ji využít. Nástrojem mu v tom byl malý ocelový úlomek, který se mu podařilo ulomit z koryta. Pomocí něj potajmu (aby ho nespátřila minikamera, která občas vyjížděla z otvoru ve stropě) ryl do zdi a narušoval síť run. Upravené runy byly méně efektivní a utažená síť kouzel se pomalu začala rozplétat. Svou mysl jí pomalu zkoumal a opatrně hledal cestičku mezi nimi pro svou magii. Postupoval s nejvyšší opatrností, protože jediná chyba mohla znamenat jeho odhalení. A nakonec se mu to podařilo. Našel cestu mezi ochrannými kouzly a opatrně ji rozšiřoval. Přesto nebyla tak velká, aby mohl nějaké kouzlo použít naplno. Ale poskytlo mu to potřebnou výhodu – prvek překvapení.

Čas jídla. Ze stropního dvoucentimetrového otvoru se dolů spouští trubka, z níž začne vzápětí vytékat šlichta, jež je v této cele jedinou Charlesovou potravou a tekutinou. Charles se na ni okamžitě vrhl a začal s ní cloumat. Byla vyrobena z pevné oceli, takže jakékoli ulomení nemohlo přicházet v úvahu. On měl ale na své straně teď magickou podporu. Přesto musel sáhnout na samé dno svých sil, aby dokázal ulomit metr a půl dlouhou tyč. Pak čekal. Čekal dlouho, protože jeho věznitelé předpokládali, že bude spát. Proto čekal v poloze vleže, za sebou schovávajíc svoji zbraň. Čekal a dočkal se.

Dveře se otevřely a zavřely – do cely vešli jeho mučitelé. Ležel a předstíral spánek, tak dlouho, dokud se nepřiblížili těsně k němu. Pak vyrazil (podpořen magickou rychlostí a přesností) do útoku. Trubka přesně zapadla do očníkového otvoru a lehce ťukla o zadní stěnu lebky jednoho Inkvizitora. Charles ji vytáhl dřívě, než se mrtvý mohl sesunout na zem a tím si jeho zbraň v hlavě zaklínit. Na druhého nepřítele zaútočil z boku. Tyč tentokrát zasáhla spánkovou kost a prorazila lebku. Oba muži byli mrtví, než si vůbec uvědomili, co se děje. Zbýval už jen ten třetí, ten, který vždy jen lhostejně kladl otázky.

Pokusil se na něj zaútočit, ale on bleskově uskočit. Byl očividně dobře vytrénovaný, seslal Rychlost okamžitě, jakmile se začalo něco podezřelého dít. Bohužel ale díky tomu teď byl rychlejší než Charles (který samozřejmě svou Rychlost nemohl použít naplno kvůli ochranným runám). Inkvizitor se ho pokusil rychle zneškodnit a udělal to přesně tak, jak Charles očekával – kouzlem Úder. To však jen narazilo na kacířův Štít, který se po dopadu kouzla opět rozplynul. Charles měl okamžitě připravené kouzlo na protiútok – Vyvolání bolesti. V normálním případě by to nebylo dost silné kouzlo na to, aby se dostalo přes Inkvizitorovy ochranné talismany, jenže on je teď s sebou neměl, musel je odložit před vstupem do cely. Teď se kvůli tomu začal svíjet v bolestech. Bývalý Inkvizitor na nic nečekal a ke své oběti přiskočil a položil jí obě ruce na prsa. Začal provádět jeden starý rituál, který se naučil z prastarých svitků. Pomalu z vyslychatele vysával životní energii. Bolestivě. Celu zaplnil nelidský řev, který po celou hodinu neustal. Pokud něco z toho bylo slyšet ven, budou se všichni domnívat, že původcem zvuků je vězeň. Nikým nepovšimnut tak zemřel nevýslovně krutou smrtí další Inkvizitor.

Při svlékání oblečení, které by mu bylo, objevil u jednoho z mrtvých hodinky schopné vyslat signál hlídce na druhé straně dveří. Charles to tlačítko bez zaváhání zmáčkl. O půl minuty později se dveře otevřely na úzkou štěrbinu, kterou mohl projít najednou pouze jeden člověk. Rousseau neměl jinou možnost než dveřmi vyjít. Hned jak to udělal, objevil se mu na prsou tučtý rudý teček od zaměřovačů automatických pušek, které drželi vojáci rozestavení v půlkruhu kolem dveří. Charles chvíli stál jako přimražený na místě a pak udělal krok směrem ven. Vojáci nic neudělali, jen mírně sklonili zbraně. Přelud na ně zabral, viděli místo něj jednoho z Inkvizitorů. Bohužel iluze nebyla kompletní, ochranné runy mu umožnily seslat iluzi pouze na přední část jeho těla. A zde pořád ještě jejich působnost byla cítit, takže mezi vojáky v klidu neprojde. Bude muset použít násilí. Znovu...

Keronis utíkal chodbami již nějakých pár desítek minut, když si uvědomil, že možná běhá stále dokola. Navíc z dálky slyšel ozvěnu kroků několika desítek vojáků. Zpoza rohu zahlédl několik Jomawari Doshinů, kteří právě vešli dovnitř. Aby se před nimi schoval, přesunul se do chodby, kde je rozbité osvětlení a skrčil se za potrubí. Za pár minut mishimští policisté přešli přímo kolem něj – nevšimli si ho. Ale mluvili o tom, že do operace se zapojil generál Rosemberg osobně.

Když byli dost daleko, Keronis opustil úkryt, ale právě ve chvíli, kdy z protější chodby vyšla trojice mužů v civilu. Jakmile ho zahlédli, tasili pistole a začali střílet. Keronis se schoval za roh a také tasil. Zvuky výstřelů se rozlehly po celé kanalizaci a za chvíli se na místo dostali všichni Doshinové, kteří taktéž zahájili palbu. Keronis si všiml, že policisté o něm neví, místo toho střílí na tu trojici mužů, kteří jsou očividně těmi infiltrovanými kacíři. Schoval se proto za roh a čekal, kdo přestřelku přežije.

Dva z kacířů padli, ale poslední utekl pryč a Doshinové se vrhli za ním. Arghan ještě zaslechl, jak informují své kolegy z Kybertroniku. Rozeběhl se tedy do míst, kde by neměli být, ale přesto na ně cestou narazil. Uprostřed oddílu nemohl nepřehlédnout mohutného kyborga – generála Rosemberga, u jehož nohy stál jeho robotický pes. Jakmile ho vojáci zahlédli, zahájili střelbu. Keronis se však rychle schoval za roh a rozběhl se co nejdál od nich. Jeho pistole byla proti jejich pancířům neefektivní. Běžel, jak nejrychleji uměl a neustále odbočoval na všech křížovatkách, aby tak své pronásledovatele zmátl. Ale ten pes, Stopař, byl na tenhle typ operace stavěn nejlépe. Bezpečně vedl oddíl Kybertroniku po stopách uprchlíka.

Keronisovi se bezděky do cesty připlét ten Kacíř, po kterém šli Mishimané. Kacíř byl velmi zmatený, nevěděl, co si má o Keronisovi myslet. Chtěl ho zastřelit, ale pak se za zády jeho cíle objevili vojáci Kybertroniku a tak toho nechal a rozběhl se zase dál. Arghan pro jistotu běžel na druhou stranu. Oddíl Kybertroniku se musel rozdělit, jedna polovina se vydala pronásledovat Kacíře, zatímco druhá, naneštěstí s Rosembergem a jeho psem, běžela za Keronisem – o kterém si však stále myslela, že je to jen další kacíř.

Ten měl štěstí, cestou narazil na dalšího Kacíře, kterého pro jistotu udeřil pěstí, než stačil cokoliv udělat. Vzal si jeho pistoli a běžel co nejrychleji pryč. Vojáci Kybertroniku dorazili ke kacíři právě ve chvíli, kdy vstával ze země. Snažil se předstírat, že je jen civilista, ale tady v kanalizaci mu to vojáci neuvěřili. Rosemberg na něj namířil pušku a pustil do něj krátkou dávku. Pak se oddíl rozběhl dál.

Keronis doběhl do slepé uličky, a těžké kroky vojáků se blížily. Schoval se za sloup a připravil si obě zbraně. Kybernetičtí vojáci zpomalili a opatrně prohledávali každý kout. Věděli, že Keronis tu někde musí být. Rosemberg vyslal jednoho z vojáků, který se nebezpečně blížil k jeho úkrytu. Arghan věděl, že tady to musí skončit. Na chvíli opustil svůj úkryt a z necelých dvou metrů vystřelil do vojáka několik ran. Voják padl na zem a nehýbal se. Všichni ostatní ihned na to místo zamířili své pušky a čekali. Arghan byl už zase schovaný za rohem, s pistolemi připravenými.

Na chvíli se podíval za roh, aby obhlédl situaci, ale vojáci mu nedali šanci. Rychle hlavu zase zastrčil. Stačil ale zjistit, jak jsou rozestavení a tak vystřelil jen jednu ruku a poslepu do těch míst střílel. I když zasáhl, kulky se jen neškodně odrazily od brnění. Přesvědčil se, jak to dopadlo a pak pokračoval ve střelbě. Vojáci také stříleli, ale pokaždé zasáhli jen zeď. Po chvíli Keronisovi došly náboje, tak vyskočil ze svého úkrytu, popadl pušku mrtvého vojáka a zaběhl za sousední sloup.

I když tenhle přesun trval jen pár vteřin, Rosemberg mu zahlédl tvář. Jeho oční implantát rychle pořídil fotografii, takže si ho generál mohl prohlédnout trochu pozorněji. Program z fotografie odstranil stíny a zvýraznil okraje, celý záběr několikrát zvětšil. Generál se ulekl, když na fotografii poznal Arghana Keronise. Ihned poslal zprávu do CDN, že Keronis byl nalezen a svým mužům přikázal, aby byli velmi opatrní – a neváhali toho zrádce zastřelit.

Stopař vyrazil kupředu a než se mohl Keronis nadát, mohutným skokem ho srazil na zem. Pes byl tak těžký, že se Keronis nemohl vyprostit. Když už to vypadalo, že mu prokousne krk, Rosemberg ho zastavil. Ze CDN přišel urgentní rozkaz z vrchního velitelství, že Keronis nesmí být zabit. Tahle zpráva generála vyvedla z míry. Zpráva říkala, že Keronis má být zajat a odveden do Visících paláců, sídla zdejší mishimské šlechty...

Charles předstíral, že v klidu odchází od cely, pak se najednou zarazil a otočil se zpět ke dveřím cely. Stále dbal na to, aby měl za zády zeď a nikdo z vojáků nemohl prohlédnout jeho iluzi. Náhle zakřičel, že vězeň utíká, čímž dostal pozornost vojáků tam, kam chtěl. Pohledy všech vojáků se znovu soustředily na vchod do cely. Charles nepředpokládal, že je to rozptýlí natolik, aby na ně mohl zaútočit, ale předpokládal, že přízraky, které zpoza mohutných dveří začaly vylézat, to zvládnout lépe. Aby vzbudil ještě větší hrůzu, zvolal, že vězeň přivolal demony z pekla. Vojáci začali pomalu panikařit. Přimo před jejich zraky se objevovaly stvůry z jejich nejhorších nočních můr. Spustili palbu, která nehmotným přízrakům ale nemohla ublížit. Brzy se jejich můry rozšířily po celé místnosti a oni palbou začali kosit sami sebe. Kacíř všemu jen klidně přihlížel.

Kulky, které někdo vyslal směrem k němu, se jen neškodně zarazily o Štít. Po každém takovém zásahu to ale Charlese stálo velké soustředění, aby štít udržel. Runy stále působily a ve své mysli slyšel spoustu šepotavých hlasů, které ho vyváděly z koncentrace a znesnadňovaly mu kouzlení. Z mrtvé ruky vypáčil útočnou pušku. Klidně zamířil na jednoho z přeživších vojáků a třikrát vystřelil. Jednou do hlavy a dvakrát do srdce. Stejný postup zopakoval pro všechny ostatní.

Jeho plán měl však jednu malinkou chybičku – hluk způsobený bojem musel přilákat nežádoucí pozornost, jak si vzápětí uvědomil. Poté co si oblékl jedno málo poškozené brnění, na sebe vzal podobu jednoho mrtvého vojáka a to včetně jeho zranění. Chodbou se teď směrem od bojiště potácel polomrtvý muž. Dorazil k výtahu. Hučení mu napovědělo, že jeho nepřátelé jsou už na cestě dolů. Rychle se rozhlédl po svém okolí. Neviděl nic, co by mohlo pomoci. Jedině... Úder Zuřivou pěstí snadno vyrazil ocelové dveře do výtahové šachty. Místo aby se vrhl do nově vytvořené únikové cesty, se však jen sesunul na zem v předstíraném bezvědomí.

Slyšel, jak se otevírají dveře výtahu a dusot těžkých bot. Nechyběl ani jeden rozvážnější krok, který jistě patřil jejich vůdci. Na krku ucítil prsty, snažící se nahmatat jeho tep. Vojáci zjistili, že „přeživší“ ještě žije. Jejich velitel nařídil, aby mu byli podány stimulanty, aby nezemřel, a byl odnesen na ošetřovnu. Dva vojáci budou hlídat výtah, ostatní pokračují dál. Opět dusot kroků, tentokrát vzdalující se chodbou. Charles ucítil na krku píchnutí, na svých ramenech cizí ruce a pak mírný tlak, jak ho dotyčný kamsi táhl. Drobné drknutí mu napovědělo, že se právě dostal do výtahu. Uslyšel decentní pípnutí a rozjezd výtahu. Pootevřel oči. Voják stál nad ním, podle všeho vůbec nečekal, že by ho zraněný mohl ohrozit. Rousseau počkal, až se výtah zastavil a dveře se začaly otevírat. Pak bleskovou rychlostí vyskočil na nohy a zlomil vojákovi vaz...

Dveře se otevřely do bílé chodby, která už na první pohled hlásala – nemocnice. Vešel dovnitř a chvíli počkal, než se za ním dveře výtahu zavřou. Začal volat o pomoc a předstíral zranění. Na pádu si dal záležet. Na zem spadl s velmi dobře slyšitelným žuchnutím. Během chvilíčky už se to kolem něj hemžilo bílými pláštěmi. Během chvilky už byl na lehátku a napojený na hadičky. Nikdo neměl čas jeho brnění uklízet, proto se pořád válelo na podlaze pod ním. Stále mu v žilách zbývalo trochu rychlosti, proto se postaral o to, aby byl v místnosti sám s několika mrtvými těly. Musel si pospíšet, jeho pronásledovatelům už jistě došlo, jak je obelstil. Z věšáku popadl sáček z umělou výživou a prohledal šuplíky v pokoji, aby našel další. Neuměle si je připevnil na ruce a zavedl do žil. Poslední co potřeboval bylo, aby někde zkolaboval kvůli hladu. Všechny možné stimulanty, které se ve skříňkách daly najít, na sebe taktéž aplikoval. Cítil se teď rychlejší a silnější i bez kouzel.

Vzal na sebe podobu jednoho lékaře a vyšel z pokoje. Všude vládl čilý ruch. Podle všeho už byla nalezena těla a byla zavolána lékařská pomoc pro případ, že by někdo zůstal naživu. To mimo jiné znamenalo, že výtah nebude možné použít. Z reproduktorů na stropu neustále vyřvával nepříjemný hlas, že vězeň je na svobodě. A z výtahu se vyvalila úderná jednotka, které právě přijela z nejnižšího podlaží.

Její velitel okamžitě varoval všechen personál. Charles si ho mohl konečně prohlédnout. Byl to vysoký muž mohutné postavy a širokých ramen, který byl nasoukaný v brnění Inkvizitorů Majoris, jež mu padlo jako ulité. Většina Inkvizitorů ve svých brněních plavala, on ale měl všechno místo pod brněním vyplněné svaly. Jeho obličej působil autoritativním dojmem – rozčepené černé vlasy orámovaly obličej s modrými očima. Všichni na chodbě po jeho výkřiku ztuhli a zmateně na něj pohlédli. Lékaři, připravení zachraňovat životy, byli zaraženi v polovině kroku.

Inkvizitor Majoris Vasil Belyj přikázal, že nikdo nesmí opustit patro, pokud mu k tomu nedá výslovné povolení. Uprchlý vězeň na sebe totiž může vzít podobu jakéhokoliv člověka. Personál bude postupně předvoláván a obličej každého bude zaveden do databáze. Teprve až zjistí, jaký obličej se tu vyskytuje dvakrát, nebo jaký nepatří do databáze zaměstnanců, budou propuštěni.

Charlesovi přejel po zádech mráz. Výtah byl plný elitních vojáků, vycvičených v boji proti kacířům a jejich magii, těch se jen tak nezbaví. A pod svou maskou zůstat nemohl, dříve nebo později někdo najede mrtvá těla, která za sebou na ošetřovně nechal... Neměl ani pušku, přišel o ni, když se nechal ošetřit. I kdyby dokázal těla schovat, nepomohlo by mu to, jen by získal nějaký čas navíc. Vzpomínal na všechna kouzla Černé symetrie, která ovládal a která by mu mohla pomoci. Nemohl použít nic působící na mysl, proti tomu byli tihle vojáci rozhodně vycvičení. Rovněž nic, co by mu pomohlo na vojáky zaútočit, nepřipadalo v úvahu, při pokusu je porazit by jistě zemřel. Dnes už vyvolal příliš mnoho kouzel, začínal cítit únavu, takže ani žádné složitější kouzlo nepřipadalo v úvahu.

Napadala ho jen jediná možnost a ta byla příliš riskantní. Šance, že zemře, byla příliš vysoká. Hodně dlouho váhal, že se k tomu nakonec odhodlal. Odstoupil až na konec chodby, který byl nejdál od výtahu a od vojáků, kteří ho hlídali. Obratně se vyhnul všem, kteří shromažďovali zaměstnance ošetřovny v jedné místnosti a pomalu se blížili k pokoji s mrtvolami. Cestou popadl balík pevných obvazů. Na konci chodby byly

zamčené zamřížované dveře. Rousseau se nenamáhal přemýšlet nad tím, kam vedou a připoutal si k nim boky, pravou nohu a levou ruku, než si jeho podivného počínání povšiml jeden voják. Okamžitě chtěl vědět, co to dělá, a blížil se k němu. Charles neměl už moc času. Soustředil se na prostor před výtahem a celou svou mysl se snažil prostor před ním roztrhnout. Šlo to těžko a rozptylovaly ho kroky a výkřiky vojáků, kteří se k němu blížili. Nakonec pocítil, jak se mu jeho úmysl podařil a málem omdlel vyčerpáním. Byl pořád ještě fyzicky slabý a magii nemohl po dlouhou dobu provozovat. Pocítil silný tlak, jak se ho mocná síla pokusila vytrhnout z jeho pout. Pak otevřel oči a pohlédl na trhlínu do Prázdnoty.

Na chodbě panoval chaos. Vojáci u výtahu, zaskočení tím, že se přímo za jejich zády objevilo něco takového, se nezmohli na žádný odpor, během chvilky byli všichni vtaženi dovnitř. Charles si byl téměř jistý, že jejich velitel mezi nimi nebyl. Do trhliny mířili všechny zdravotnické potřeby, nachystané na chodbě – vozíky ze zvedaly ze země a injekční stříkačky mířily jako hejna ptáků do svíjející se trhliny. Vojáci, kteří se dostali už jen na pár kroků od něj, vzdorovali ohromné síle, které je táhla zpátky. Neměli šanci. Pomalu klouzali po podlaze vstříc své záhubě. Dveře byly vytrhány z pantů a následovalo je vybavení místností. Včetně zaměstnanců ošetřovny, kteří byli v jednom z pokojů poblíž výtahu. Charles ale pořád ještě viděl několik vojáků, kteří se drželi zárubní dveří.

Pocítil, že i on začíná mít problémy. Obvazy se mu zařezávaly do kůže a on pomalu začínal ztrácet cit v ruce. Nepříjemné zvuky, které vydávala mříž, mu příliš na dobrém pocitu nepřidaly. Slyšel, jak se obvazy napínají a jak v nich praskají vlákna. Stále ještě byl malátný, chtělo se mu spát a nedokázal udržet své či otevřené. Zakazoval si usnout, věděl, že by to byl jeho konec. Nesměl ještě kouzlo ukončit, ještě ne. Na chodbě pořád ještě zbývalo několik vojáků, kterých se potřeboval zbavit. Situace se ale stávala čím dál tím horší. Ve velkém oblaku prachu se ze stěn vytrhla omítka a zamířila do prázdnoty. Následovalo ji několik cihel, které pod sebou odhalovaly chladnou ocel. A vojáci se pořád ještě drželi. Několik jich opět ubylo, ale pořád to nestačilo, museli zemřít všichni. Jeden z přeživších udělal něco, z čeho se Charlesovi téměř zastavilo srdce. Dokázal se udržet jednou rukou a tou druhou sáhl do stehenního pouzdra pro pistoli, kterou namířil Charlesovým směrem. Díky silnému tlaku od trhliny nemohl pořádně zamířit, ale jeho muška se stále ustalovala, až mu mířila přesně na hrud. Bývalý Inkvizitor očekával svou smrt. V tu chvíli se mřížované dveře vytrhly z pantů a zamířily si to přímo do Prázdnoty.

Náhlé trhnutí Charlese málem omráčilo, ale pud sebezáchovy ho zase probral. Upnul celou svou mysl k uzavření trhliny a snad jen díky adrenalinu v žilách se mu to podařilo. Dveře už ale měly příliš velkou kinetickou energii, a tak pokračovaly ve své cestě až do výtahu, kde Charlese tvrdě přitlačily na stěnu. Odporné křupnutí, které se ozvalo mohlo znamenat jen to, že se mu zlomilo nějaké žebro. Poslepu hmatal volnou rukou po stěně výtahu v místech, kde tušil ovládací panel. Měl úspěch a nahmatal tlačítko, které bez rozmyšlení zmáčkl. Chyba. Výťah se rozjel dolů. Charles ze sebe strhla zbytky ob vazů a vrhl se k ovládacímu panelu výtahu, kde zmáčkl tlačítko STOP a pak tlačítko s nejvyšším číslem, které na stupnici našel. Výťah se rozjel nahoru. Pak se nad ním ozval výbuch a výťah začal padat.

Vyhrabal se ze zdeformované kabiny výtahu. Jeden z přeživších vojáků musel do výtahové šachty hodit granát, aby ho dole uvěznil. Nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí, ale byl si jistý že každou chvíli může čekat, jak se dolů spustí zásahová jednotka. Po bezvědomí se cítil příjemně odpočatý. Výživa, která mu proudila do žil udělala své a zároveň se cítil připravený opět kolem sebe vrhat kouzla. Musel vymyslet nějaký plán, jinak proti vojákům nebude mít žádnou šanci. Věděl, jak to v podobných zařízeních vypadá – jedinou cestou nahoru byl výťah a ten teď byl rozbitý. Pokud se chtěl dostat nahoru, bude musel počkat na lana, na kterých se sem spustí nepřátelé. Dříve nebo později musejí přijít, nemohou ho nechat vyhladovět, proto se na ně připraví.

Ze zničené ošetřovny se stalo operační centrum mise. Hemžilo se to tu vojáky, kteří byli připraveni na okamžitý sestup do dolního patra. Po chvíli byl připraven jeden tým na sestup. Nebyli to výběroví vojáci z Belyjova týmu, kterých přežila jen hrstka, ale jen postradatelní pěšáci. Inkvizitor Belyj dal povolení pokračovat a o chvíli později se do výtahové šachty spouštělo pět mužů.

Na dně šachty tým narazil na zprohýbané zbytky výtahu. Museli použít svářečku, aby se dokázali dostat přes poklop, protože kvůli jeho deformaci s ním nebylo možné manipulovat. Dovnitř opatrně seskočili první dva muži, připraveni okamžitě střílet na cokoli, co by tu na ně mohlo čekat. Bratrstvo bylo přesvědčené, že mají svou oběť v pasti, proto byl tým vybaven jen puškami s uspávacími šipkami – bylo důležité zajmout kacíře živého, stále ještě mohl poskytovat důležité informace.

Předsunutá hlídka neodhalila žádné nebezpečí. Ozvalo se ještě trojí zadunění, jak na ocelovou podlahu dopadly další tři páry nohou. Velitel několika mávnutími naznačil každému vojákovi jeho místo a během mrknutí oka byli rozestaveni vně výtahu. Vojáci obezřetně postupovali chodbou. Za chvíli narazili na první mrtvé tělo. Léta výcviku se projevila, a tak museli zkontrolovat životní funkce. Sotva se však jeden z nich sehnul, aby se pokusil nahmatat tep, z těla vyrazil roj malých plazovitých bytostí, které se rozutekly po zemi

a pronikaly pod stehenní chrániče a do masa pod nimi. Vojáci se je snažili zašlapávat, ale bylo to marné. Netrvalo dlouho a na zemi se válela už jen prázdná brnění. Tehdy s nimi byl ztracen veškerý kontakt. Komunikační důstojník v operačním centru Inkvizitorovi jen přehrál poslední záznam. Belyj byl rozrušen. Kacíř nastražil magické pasti a díky mrtvolám mohl tam dole přežívat celé měsíce.

Akorát ale přišla pomoc, o kterou zažádal – Mystik jménem John Connor. Rád by se okamžitě pustil do práce. Když ho prý zavolali, měl rozdělaný jeden zajímavý projekt a tohle zdržení ho proto vůbec netěší. Mystik se na laně, které zabavil jednomu z vojáků, bez otálení spustil dolů. Vojáci na hlavním operačním teď chvíli neměli vůbec žádné informace o tom, co se děje dole – Mystik si s sebou nevezl vysílačku. Všichni s sebou trhli, když se zespoda zničehonic ozval mohutný výbuch, který otřásl zdmi. A pak bylo zase ticho. Když už si mysleli, že Mystik ve své misi neuspěl, vynořil se z výtahové šachty. Stěží se vyškrábal nahoru, museli mu pomoci vojáci. Bylo vidět, že souboj se neobešel bez zranění, jeho bok krvácel a v obličeji byl bledý. Vojáci mu radostně gratulovali, ale Belyj jejich radost nesdílel. Jakmile se dostal ke Connorovi blíž, vrazil mu jednu pěstí, až ho povalil na zem. Provázen šokovanými pohledy vojáků i Johna vychrlil svou otázku – jak se jmenuje.

Mystik ale nechápal a zopakoval své jméno – John Connor. Belyj měl totiž podezření, že je to také kacíř, ale zřejmě se mýlil. Každopádně jednal unáhleně. Connor vysvětlil, že se mu hledaného kacíře podařilo dostat zpět do jeho cely. Byl ale příliš silný, nedokázal ho omráčit. Ochranné runy cely porušil už při svém útěku, takže teď je pořád schopný kouzlit, ale je zavřený uvnitř. Connor doporučuje nechat ho chvíli vyhladovět, aby se situace neopakovala. Bohužel se mu podařilo při souboji zničit kameru v té místnosti, takže se budou muset spolehnout na svůj dobrý úsudek.

Belyj tedy Mystika zase odvolal a otočil se k odchodu. Bylo ho ještě slyšet, jak řve na okolostojící vojáky, aby přestali lelkovat a začali uklízet, že operace skončila. Mystik odmítl ošetření lékařů a hned se chystal k odchodu ze základny... Charles otevřel oči. Musel na chvíli usnout, to bude tou únavou z předchozích hodin. Před očima se mu objevila ocelová zeď. Byl opět ve své cele.

Tscherny se probral na nemocničním lehátku. Vedle něj ležel Helmut, všechny končetiny v sádře, se stehy na břicho a se zlomenou čelistí. Byl při vědomí. Tscherny na tom byl ale mnohem lépe, ostatně díky tomu, že je Černým lovcem. Vstal a přistoupil k bezmocnému Helmutovi. Ten se snažil něco říct, ale nebylo mu rozumět. Tscherny ho jediným úderem zbavil hlavy. Z jeho skříňky vedle lůžka vytáhl jeho dlouhý hnědý plášť, který si oblékl. Právě v tu chvíli do pokoje vešel strážný. Jakmile spatřil mrtvého pacienta, začal volat na poplach. Tscherny na nic nečekal a vyskočil oknem. Padal několik pater a když dopadl na zem, asfalt se pod ním prolomil.

Už nemohl déle čekat. Rozběhl se k vesmírnému přístavu a poohlížel se po nějaké lodi, která letí na Merkur. Na odlehlé přistávací ploše stála stará, špinavá dopravní loď. Tscherny se k ní vydal a objevil zde i její posádku. Zřejmě nějakí pašeráci, nebo vysloužilci. Násilím je přinutil, aby ho vzali na palubu, což nebylo nic složitějšího. Ještě ten samý den už byla loď na cestě směrem k Merkuru. Zatímco posádka spala, Tscherny byl celou dobu vzhůru. Dával pozor na posádku, jestli ho náhodou nechce zradit. Za pár dní loď přistála na hlavním vesmírném přístavu města Longshore. Tscherny vystoupil, rozhlédl se po městě a usmál se. Poprvé za tak dlouhou dobu, co je mimo Lunu. A má tu práci, která nepočká...

Bitva o Akireno: V Akireno zatím došlo k těžké bitvě. Kapitolské tankové jednotky se pokoušely probít skrze síly Černé legie. Obě strany byly vyrovnané, ale zdálo se, že Kapitol má stejně trochu navrch. Mezitím došlo k šarvátkám na cestě do Longshore. Pěchota Kapitolu využila vedlejší tunely k obcházení léček. Legie zase taktiku úderných samostatných skupin. Přesto se však začala stahovat. Za těmito malými skupinami pokračovaly hlavní síly 73. úderné divize. Měly jednoduchou práci – prostě pokračovat dál. Longshore už byl na dohled.

I v podzemí Mayama probíhala tuhá bitva mezi Kapitolem a Černou legií. 10. horská a 1. pěší tu obklíčily silné jednotky Legie, kterým se tak najednou zastavil přísun posil. Legionáři bojovali zády ke zdi, bez šance na útek, ale přesto se nevzdávali. Kapitol čeká ještě spousta krvavé práce, než bude podzemí vyčištěno.

To už ale u Akirena došlo k posuvu. Jeden tankový prapor prorazit nepřátelskou linii a valil se dál. Do průlomů velitel divize vrhl všechny dostupné jednotky. Podařilo se – a Legie se začala hroutit. Kapitolské tanky se nesměly zastavit, musely pokračovat dál do Longshore, kde 73. úderná zaútočila na obléhací linii Černé legie. Boj se značně přiostrčil a Kapitol začínal ztrácet...

Mishima začala ihned přispívat svými jednotkami – tedy těmi, co ještě zbyly. Legie okamžitě vycítila ohrožení a tak stáhla všechny síly k úderu na 73. divizi. Situace nevypadala dobře... Najednou se ozval hlasitý řev motorů, ještě zesílený ozvěnou. Do prostoru města se začaly valit kapitolské tanky. V pevném šiku, jako kdysi dávno těžkooděnci. Všechno co se jim připletlo do cesty, bylo rozdrčeno pod jejich pásy. Bitva začala převažovat ve prospěch lidí.

Mezitím u North Oak. Rosanjin Goto se prodíral davem vojáků, který směřoval na frontovou linii. Stovky a stovky Legionářů padaly pod náporem dělostřelby. Goto se snažil soustředit jen na ty nejsilnější monstra, která dělala řadovým vojákům problémy. Jakmile dav vojáků prořídil, Goto vyběhl s vytaseným mečem – přímo k Demnogonisovu zplozenci. Vysoká hnijící bytost se tyčila nad hromadou mrtvol a likvidovala další vojáky kolem sebe. Goto neváhal ani chvíli a rychle sekl, jakmile ji mjel. Když se ohlédl za sebe, Zplozenci upadla hlava.

Někteří korporáčnickí vojáci spatřili Gota a jejich morálka se rychle zvedla. Rozhodli se ho následovat. Goto běžel v čele skupinky a máchal mečem na obě strany, čímž si klestil cestu skrz Legionáře. Vojáci za jeho zády taktéž sekali meči a bajonety a stříleli z pušek a brokovnic. Černá legie se musela stáhnout daleko od základny North Oak a na útok na Fukido mohla rovnou zapomenout.

Goto běžel a nevnímal nic jiného, než svůj meč a nejbližší nepřátele. Tři Požehnaní legionáři napravo – jedno švihnutí a jejich hlavy spadly z ramen. Jeden Kurátor nalevo – rychlé bodnutí a škrubnutí a jeho břicho bylo rozpáráno. Jeden Úderný gargoyle letící asi dva metry nad zemí – rychlý výskok, salto a seknutí. Gargoyle spadl na zem, s useknutými křídly. Další zásah do čela mu usekl vrchní část lebky. Oddíl Následovníků přímo před Gotem – několik rychlých pohybů, úskoků a otoček a Následovníci se váleli na zemi s odseknutými končetinami. Goto běžel dál a slyšel, jak je jeho spolubojovníci doráží.

Pak se před ním objevil Posvěcený prznitel. Stál na skalní vyvýšenině na druhé straně hluboké a poměrně široké propasti. To on vedl zdejší část útoku. V rukou třiml obrovský těžký kulomet s velkou zásobou munice v batohu a smál se. Jakmile spatřil blížícího se Gota, zahájil na něj palbu. Goto soustředil svoji mysl a čas okolo něj jako by se zpomalil. Vnímal pohyby křídel much, které létaly kolem mrtvol. Vnímal úlomky kamení a prach odlétávající od míst, kam kulky dopadly. Vnímal i kulky samotné. Byla jich celá linie, vedoucí z hlavní Prznitelovy zbraně.

Goto nečekal ani chvíli a vyskočil, soustřeďujíc svoji rovnováhu na nadlidskou úroveň. Vyskočil a chodidlem dopadl na letící kulku. Odrazil se a skočil na další. A tak dál a dál. Skákal po kulkách stejně lehce, jako by vycházel schodiště. Tím překonal propast i výškový rozdíl. Během chvílky, která byla ve skutečnosti jen zlomkem vteřiny, stál na Prznitelově zbrani s mečem vysoko nad hlavou. Prznitel si teprve nyní uvědomil, co se stalo. Ale už neměl čas. Goto mocným seknutím rozpůlil jeho hlavu na dvě poloviny, které se od sebe oddělily jako meloun.

Kohorty byly rozprášeny na malé oddíly, které už nebyly vážným problémem. Pak na scénu přijely těžké tanky a pedipulátory, které zlikvidovaly všechny přeživší. Za pár hodin se situace zcela uklidnila a korporáčnickí vojáci mohli počítat ztráty. Polní generál Maria Paladinová rozkázala, aby se armáda Imperiálu soustředila na odhalení pozic citadel a jejich kompletní obklíčení. Většina vojáků, která bránila základnu North Oak, byla stažena do města, aby si dopřála odpočinek. Dobrovolníci a všechny zálohy byly vyslány do všech tunelů, aby pátrali po Černé legii.

Goto se chtěl přihlásit, ale pak si vzpomněl na svůj úkol. Nasedl tedy do raketového vlaku a konečně odjel do Longshore. Jakmile dorazil, zjistil, že i zde probíhá velká bitva. Černá legie je však zastavována mohutnou obranou složenou z armád Mishimy a Kartelu. Navíc právě dorazily i jednotky Kapitoly, které poskytly značnou podporu. Goto se však do obrany nezapojil. Místo toho odešel rovnou za Lordem Generálem, aby ho mohl chránit před tím ohlášeným atentátníkem.

Mezitím u oddílu Doomtrooperů... Dodělávajícího Razida zalila řeka plamenů a pomohla mu skončit jeho existenci. Roztoči udělali svojí práci – tunel byl plný rozsekaných těl Nemrtvých legionářů a rozmetaných zbytků vozidel a větších monster. Roztoči je vyhodnotili jako vozidla a vyvrtali do nich díry, do kterých pak posadili nálože. Tahle skupinka, nepochybně spadající pod Algerotha, však byla dost silná na to, aby Roztoče dokázala zlikvidovat.

Když utichl hluk boje, ukázalo se, že je s Roztoči amen. Ale škody, které napáchali na nepřátelské armádě, byly ohromující. V takto stísněném prostoru neměla proti rychlým a nebezpečným robotům moc šancí. Pak už zbývalo jen dorazit ty, co přežili, a to nebyl zas takový problém.

Když se Doomtroopeři přesvědčili, že už tu nezůstalo nic, co by mohlo vstát a nadělat ještě nějaké problémy, pokračovali tunelem dál a po několika málo kilometrech narazili na křižovatku. Jedna cesta nebyla tak úplně v pořádku – byla proražena nedávno a zpevněna jen sporadicky. Byl to tunel, kterým sem Legie vstoupila.

Doomtroopeři se chvíli dohadovali, jestli se mají pokusit spojit s Longshore a oznámit jim pozici jejich nálezu. Pak ale došli k závěru, že pokud by poslouchal ještě někdo, zbytečně by na sebe upozornili. Nasadili tedy infračervené brýle (až na Harisona, který to díky očním implantátům neměl zapotřebí) a pomalu a opatrně vstoupili do neosvětleného tunelu, na jehož konci šlo očekávat tábor, shromaždiště, citadelu, nebo jiný klíčový bod v tažení Černé legie...

Rousseau se párkrát zhluboka nadechl a nepříjemný pocit zmizel. Masivní ocelové dveře se rozevřely a jeho tvář po dlouhé době ovanul čerstvý vzduch a do očí se mu zabodlo odpolední slunce. Byl venku. Rozhlédl se po širé krajině, která se rozprostírala před ním a okamžitě své okolí poznal. Rychlým krokem se začal vzdalovat od místa, kde tolik protrpěl...

Dříve nebo později musejí přijít, nemohou ho nechat vyhladovět, proto se na ně připraví. Vyvolal Masožravý roj. Čekal, až dorazí zásahová jednotka. Sledoval její smrt. Opět čekal. Vzal na sebe podobu elitního specialisty Johna Connora, kterého si pamatoval ze svých let služby na Luně. Jedinou místností, o které věděl, kde je, byla ošetřovna. Teleportoval se tam. Objevil se za zády Belyje. Vyrazil dolů. Použil explozi. Uzavřel dveře cely. Vyrazil do ošetřovny. Snadno přesvědčil Belyje. Vyrazil do horního podlaží. Použil zmatení a v seifu si vyzvedl svůj artefakt. Opustil základnu...

Bogues si zkoušel šerm ve vyfasovaném brnění. Zbroj Ashigaru byla dobrá v tom, že příliš neomezovala pohyby, což bylo jediné dobře. Sekal a bodal do vzduchu kolem sebe a při tom ho sledovali jeho spolupojovníci. Líbil se jim jeho styl. Kombinoval různá bojová umění a bylo zřejmé, že v tom je i síla Ki. Náhle se rozezněly sirény a z tlampačů se ozýval hlas, který informoval o tom, že Černá legie se blíží, přímo k Tambu. Všichni vojáci okamžitě vstali, připravili své zbraně a běželi na obranné linie. Bogues mohl konečně splnit závěrečnou část svého výcviku. Zatímco ostatní byli rozrušení, on byl šťasten.

Ashigaru se seřadili na linii a čekali, až se Legie objeví. Ta se po pár minutách skutečně objevila a přibližovala, ale útočit nechtěla. Místo toho se její řady stočily a pokračovaly do druhého tunelu, vedoucího od města. Legionáři pochodovali daleko od linie města, takže Ashigaru neměli šanci zahájit palbu. Velitelé byli překvapeni. Černá legie jejich město prostě ignorovala. Bogues nedokázal pochopit, co se děje. Odešel proto za Samurajem, který vedl jeho skupinu. Samuraj právě mluvil do polního telefonu. Pak si dlouze vyslyšchal odpověď a potom zavěsil. Boguesovi vysvětlil, že Černá legie se stahuje, protože začíná na mnoha frontách prohrávat.

Úkolem obránců města Tambu nyní je pronásledovat ji, oslabovat ji a zjistit, kam vlastně jde. Možná se tak odhalí pozice citadel nebo dokonce portálu. Bogues byl sice zklamán, že nemůže bránit město, ale případné odhalení a zničení portálu pro něj bylo mnohem lepší. Mohl pomoci zachránit celou planetu. Za dvě hodiny se armáda Tambu připravila na pochod. Byla doprovázena bojovými vozidly, pedipulátory i letouny. Černá legie měla velký náskok, ale přesto nebylo moc cest, kudy se mohla vydat, takže pronásledování bylo jednoduché.

Za nějakou chvíli předsunutý letecký průzkum ukázal, že Černá legie se stahuje ke svým citadelám. Z různých tunelů vystupovaly kohorty všech Apoštolů, které se spojovaly do jedné velké Legie, ale po nějaké chvíli se zase oddělily a pokračovaly do svých základen. Cestou drtily vše, co se jim připletlo pod ránu. Mnoho vesnic bylo vypáleno a srovnáno se zemí. Průmyslové komplexy byly bourány. Farmy a plantáže zamořovány. Ale to ještě nebyla taková ztráta, jako kdyby se Legii podařilo dobýt nějaké velké podzemní město.

Brzy se komunikační kanály zahltily různými rozkazy, informacemi a varováními. Všechny korporace, Bratrstvo i Kartel rozšiřovaly údaje o přesunech nepřítele. Někde se ještě bojovalo, jinde už byl klid. Armádě Kartelu se podařilo obklíčit a izolovat citadelu patřící Ilianině vojevůdkyni. Imperiál objevil citadelu Semaie a Mishima citadelu Demnogonise, jak pronásledovali prchající legionáře od základny North Oak. Kybertronik lokalizoval citadelu Muawijhea a taktéž ji izoloval. Bratrstvo zas podalo zprávu, že objevilo citadelu Algerotha. Nebylo to nic těžkého – tím, jak se Legie stahovala, odhalovala své skryté pozice. Ale pozici portálu se odhalit nepodařilo...

Boguesova armáda se postupně zmenšovala, protože různé její části pronásledovaly různé kohorty. Nakonec zbyl jen relativně malý oddíl pěchoty a několika vozidel. Pronásledovali malou, oslabenou kohortu. Ta se pohybovala docela rychle a neustále získávala náskok. Po několika hodinách velitel rozhodl, že je zbytečné ji dále pronásledovat. Mířila do vzdálené oblasti neznámých tunelů, kde se žádná citadela nacházet nemohla. Kohorta se tam mohla kdekoliv schovat a začít se bránit. Mishima by měla zbytečné ztráty. Velitel nařídil, aby se oddíl vrátil a pomohl někde jinde. Ale Bogues cítil něco zvláštního...

Přiběhl za velitelem a sdělil mu své pocity. Prý se tam v hlubinách nachází velká jeskyně, o které dosud nikdo neví. A v té jeskyni je zdroj velké Temnoty – což může být jediné portál. Ale velitel mu nevěřil. Nechtěl riskovat život svých mužů kvůli nějakému pocitu. Bogues ale trval na svém. Prozradil, že ovládá síly Ki, na velmi vysoké úrovni. Díky nim dokáže dělat věci, které nikdo neumí – třeba odhalit portál na velkou vzdálenost. Velitele to zarazilo, ale mnohem víc to zarazilo jednoho Ashigaru stojícího opodál. Náhle rychle vyrazil, s tasenou katanou, a sekl po Boguesovi. Ten ale rychle uhnul a poslal zákeřného nepřítele k zemi. Jeho zbraň se zapíchla do země. Celý oddíl tasil zbraně a namířil na oba bojovníky. Velitel chtěl vědět, co se tu děje.

Bogues přiložil svoji katanu ke krku odzbrojeného protivníka. Tušil, kdo to je. Strhl mu jeho obličejovou masku. Pod ní byla žena – a nebyla to Mishimanka. Bogues ji už párkrát viděl, ukrytou v davu. Už dlouho ho pronásleduje – Atentátnice Bratrstva, Eva „Nemesis“ Rondellová. Rondellová vysvětlila, že Bratrstvo už dlouho má podezření, že Bogues je něčím zvláštní. Myslí si, že je to Kacíř, který teď chce nalákat jednotku do léčky. Ale Bogues přísahá, že mluví pravdu. Rozhodnutí je jen na veliteli, který může uvěřit Atentátnici nebo Boguesovi. Nakonec si vybral Boguese. Osobně víc důvěřoval Mishimanům, než Bratrstvu.

Oddíl se vydal dál. Rondellová tomu nemohla zabránit, tak se rozhodla jít s ním. Jakmile se ukáže, že Bogues je Kacíř, zabije ho. Pokud ne, bude mu alespoň pomáhat v boji. Tahle část podzemí byla neznámá... jižní polokoule neměla tolik obydlených částí. Některé z nich byly opuštěné, jiné nikdy nekolonizované. Nepřítel se mohl schovávat téměř kdekoli. Vojáci nastoupili do svých transportérů, protože tudy žádné kolejiště pro raketové vlaky nevedlo. Vozidla se rozjela a ponořila se do tmy jeskyní. Cesta bude trvat několik dní...

Goto a Suzuki stáli u velkého okna a sledovali megapoli Longshore, které odsud bylo jako na dlani. Povíдали si o různých věcech, ale diskuzi pak náhle Goto přerušil. Na hlavní ulici spatřil postavu v černém oblečení. Nebyl to asiát, to bylo jasné, ovšem byl vyzbrojen katanou. Muž šel rázným krokem přímo k hlavnímu vstupu do budovy. Goto cítil, jak mu Ki napovídá, že ten muž je onen ohlášený atentátník.

Goto sdělil Suzukimu, že nyní je čas, aby splnil to proč tu je. Uklonil se a odešel do svého pokoje. Zde si vzal nagamaki ze stojánku a vyleštil ho. Zásunul meč do pouzdra a vydal se vrahovi naproti. Goto dorazil do přízemí právě ve chvíli, kdy se těžké dveře otevíraly. Za svými zády na vyvýšeném můstku uslyšel Suzukiho, jak se přišel podívat, co se bude dít. Suzuki byl zvědavý na svého nového ochránce. A také chtěl vidět toho opovázlivce, který sem přišel, aby mu vzal život.

Tscherny otevřel těžké dveře a vkročil. Naproti němu stál jemu neznámý muž s mečem a nad ním Suzuki, jeho cíl. Shodil ze sebe kabát, pod kterým měl holý svršek, černé upnuté kalhoty, těžké boty vojenského stylu s jeho obvyklými úpravami, které mu chránily lýtka a při tom nezabraňovaly volnému pohybu. Tscherny střídavě dupnul oběma botami a z paty obou podrážek vyjelo krátké ostří. Na rukách měl rukavice s ostrými ostny a jeho meč byl ještě mocnější. Tscherny si stoupl do výhrůžného bojového postoje s mečem ve svislé poloze tak, že mu čepel procházela přesně středem tváře.

Goto vztyčil meč vysoko nad hlavu, rozběhl se na pár metrů a vyskočil saltem vysoko do vzduchu. Jak se otáčel, dostal do meče velkou sílu úderu. Čepel se zarazila do podlahy těsně před Tschernym, který stačil na poslední chvíli udělat krok vzad... Ten udělal kop z otočky, ostří prolétlo Gotovi těsně nad hlavou, protože se mu zrovna smekla noha a spadl – zachránilo mu to život. Jeho reflex mu přikázal chytit Tschernyho za nohu a tak také učinil. Tscherny to nečekal a s nohou ve vzduchu se zřítil na ležícího Gota.

Goto koncentroval všechnu sílu do paží a odstrčil nepřítele tak silně, že vyletěl až ke stropu a zarazil se do něj. Hned ale začal padat, spolu s hromadou sutin. To už byl ale Goto pryč, takže na něj nic nespadlo. Tscherny dopadl na zem, s nohama roztaženými do provazu. Pak je ale k sobě přirazil, čímž se bleskově postavil. Goto popadl meč, který mu předtím upadl, a sekal protivníka střídavě po nohou a po hlavě, ale ten nadsakoval a skrčoval se, takže sekům uhýbal...

Pak protočil meč a rozběhl se na Gota, vyskočil a udělal zpětné salto, přitom sekl a chvilinku na to vymrštil i nohy s ostny. Goto vykryl švihnutí mečem, ale ostny na botách přehlédl. Nečekal je a neměl naučen žádný speciální chvat pro jejich vykrytí. Čepel ho sekla do ramene a do hrudi, ale bylo to jen povrchové poranění. Mnišský hábit se rozpadl, takže Goto na sobě měl nyní jen bílé tričko.

Sekal mečem a zároveň dělal výkopy z otočky a neustále se přibližoval k protivníkovi. Ten měl co dělat, aby ubýval. Gotovy chvaty byly nadlidsky rychlé, takže Tscherny dělal kroky vzad. Najednou ale narazil zády do zdi a jen tak-tak uhnul před výpadem meče. Ten se zasekl hluboko do zdi a Goto musel obětovat pár vteřin na jeho vyproštění...

Tscherny praštil do jílce meče tak silně, že se zlomil. Poté hned vypálil deset ran pěstí přímo na ledviny. Goto padl na zem a chvíli se bolestí vůbec nemohl hýbat. Pak se ale vzchopil a zbylým mečem máchnul po Tschernym, ovšem on se vyhnul a Gota kopl do hlavy tak silně, že se protočil v letu. Ještě než stačil dopadnout na zem, Tscherny ho zasáhnul obzvláště silným úderem pěstí.

Goto odlétl na zeď a zarazil se do ní tak tvrdě, že se do ní obtiskl jeho obrys. Na zem vypadly úlomky cihel a prach a od obrysu se rozeběhly malé praskliny. Goto se sesunul k zemi a nehýbal se. Tscherny párkrát protočil meč v ruce a vydal se dokončit svoji práci...

Suzuki se chvíli zarazil, když viděl, že jeho ochránce se nehýbá. A atentátník vypadal opravdu našťavaně. I když už byl Suzuki v pozdních letech, stále si pamatoval samurajský výcvik. Vždy u sebe nosil wakizashi, které také okamžitě tasil. Necítil strach. Jen cítil, že bude moci opět prokázat své dovednosti. Suzuki přišel na vrchol schodiště a čekal...

Tscherny pomalu vyšel do schodů a těsně pod vrškem se ze všech sil rozeběhl a sekl. Kolem Suzukioho proběhl tak rychle, že ten ani nestačil zareagovat. Za sebou slyšel spadnout ocel, cítil pach krve. Lovčí se otočil a spatřil Suzukioho, jak stále stojí ve stejné poloze. Byl jako zmrazený. Polovina čepele jeho meče byla odseknutá. Tscherny k němu přistoupil a strčil mu do zad.

Suzukioho torzo se oddělilo od spodní části těla a spadlo ze schodů. Dolní polovina si klekla a také spadla. Tscherny dokulhal dolů ze schodů a pak si všiml, že Goto zmizel. Ten ale nebyl jeho cílem, takže se o něj ani více nezajímal. Vyšel tedy ven, rozhlédl se a spatřil, jak kolem něj zrovna projíždí muž na motorce. Tscherny mu setnul hlavu, nasednul na motorku a katanu zasunul do brašny. A rozjel se na místo, kde zanechal loď. Když k ní dorazil, nastoupil a loď se s ním vznesla. Pryč z této planety.

Silné bouchnutí dveří probudilo Gota z mrákot. Poslední co si pamatoval bylo, jak se z posledních sil odplazil z místa, kam ho nepřítel zarazil. Plazil se a necítil tělo. Byl vyčerpán. Doplazil se k patě schodiště, když na jeho ruce začala z prvního schodu kapat krev. Zvedl hlavu a sledoval potůček krve, jak tekl odněkud ze shora. Na konci schodiště leželo generálovo tělo, rozseknuté v pase. Goto nevěřil svým očím. Než znovu upadl do bezvědomí, slyšel jak na místo přibíhají vojáci...

Michael Paxton tvrdě spal, zahloubán ve svém křesle. Ovšem nejednalo se o příjemný bezesný spánek. Poslední dobou, což jsou už dva roky, si ve snech prožíval věci minulé, spíše ty horší než lepší. Nevěděl čím to je, možná znásobením jeho nynějších nadpřirozených schopností – každopádně spal jen když už nutně potřeboval, což byl asi jednou za tři dny. Jinak zůstával v pohotovosti, hlavně kvůli tomu předmětu jenž spočíval v jeho pravé kapse u bundy, kterou ještě zabezpečil několika kouzly proti případným kapsářům. Kdokoliv magicky silnější by už asi ale štít prolomil. Už tolik pro to obětoval a ještě obětuje. Přeci to viděl, a nikdo se o tom nesmí dozvědět – pro svět už je dávno mrtvý, což dost možná bude za několik hodin pravda.

Smrt už ho ani tolik neděsila, spíš někdo, kdo ho připravil o oko a zabil stovky jeho kolegů a přátel – jeho vlastní bratr! Bylo téměř jisté, že už na něj čeká, tam u portálu na Merkuru. Tentokrát to dopadne jinak, tentokrát už v souboji neprohraje a zničí portály, pomocí bedlivě hlídaného Klíče portálů, jednou pro vždy. Už žádné odklady, stane se jak hlásí proroctví... „Ani jeden nemůže žít, pokud bude ten druhý naživu.“ Tak jako tak, šance budou vyrovnané. Naštěstí existují tací, kteří budou pokračovat, když to náhodou nevyjde – myslel teď na své dva členy týmu.

Konečně... přilet do města Fukido, které ale dostalo pěkně zabrat. Plán už měl vymyšlený dávno. Z jednoho úřadu si vypůjčil tři uniformy imperiálních důstojníků a díky svému kamarádovi Ronovi Parkleyemu bude velet i malému elitnímu údernímu oddílu. Michael zastavil elegantním smykem před promenádou, kde už čekal jakž takž seřazený útvar. Mladý kapitán k němu ve sprintu přiběhl a ohlásil mu standardní věci o jednotce. Michael představil sebe jako plukovníka Johna Hunta, Jane Apelovou jako kapitánku Ellen Werdovou a Rodneyho Crenshawa jako kapitána Tonyho Hilla.

Každý z vojáků čekal normální průzkumnou misi, ovšem Michael nehledal nepřátelské divize nebo něco podobného – hledal portál a svého bratra, George F. Paxtona, který se skrýval pod identitou "Red Fox". To on je tím sériovým vrahem, jehož symbolem je démon zabodávající dýku do imperiální vlajky. Problém bude jen nalézt na Merkuru onen portál, na což ovšem sám stačit nebude. Věděl ale o někom, kdo by tu informaci mohl mít. Alespoň mu to říkal magicky podpořený šestý smysl. Nevěděl proč, prostě mu to jméno vyjelo na jazyk. Vždyť ani není jisté, zda-li je na Merkuru, nebo dokonce je-li živý.

Boguesův oddíl jel tak daleko, jak palivo transportérů stačilo. Když bylo vyčerpáné, museli pokračovat pěšky, ale naštěstí ne tak daleko. Podzemí tu bylo osvětlováno rudou matnou září vycházející zpoza rohu velkého tunelu. Bogues cítil, že je to portál. I Rondellová začala cítit Temnotu. Všichni se proto připravili a opatrně blížili kupředu. Rondellová šla jako první, její infiltrační dovednosti ji dovolily dostat se nepozorovaně na skalní vyvýšeninu. Odsud měla vše jak na dlani. Uprostřed velké jeskyně stál portál, obklopen těžkým opevněním, minovými poli a ostatním drátem. Na stěnách i na stropě jeskyně byly vybudovány obranné věže, což bylo poněkud neobvyklé. Všude se hemžili Legionáři, kteří se houfovali do kohort. Do tohoto podzemí vedly další tři tunely.

Oddíl ani na chvíli nečekal a zavolal na základnu. Signál byl silně rušen, ale souřadnice se odeslat podařilo. Jenomže, vysílání bylo zachyceno i Černou legií, která začala okamžitě zvyšovat obranu. Její tajná pozice byla vyzrazena. Pětice Nefaritských vojevůdců se tohle samozřejmě dozvěděla jako první a tak vydala nové rozkazy pro své legie – všechny se musí okamžitě přesunout k portálu a bránit ho za každou cenu. Skrz portál se již brzy má přesunout další várka Legionářů, která je podpoří.

Jako první zachytila zprávu Mishima, která ji ihned odeslala ostatním frakcím. Ovšem než se lidské armády připraví na útok, bude to trvat ještě dlouho. Rondellová pozorovala jeskyni ze svého úkrytu nějakou chvíli, když si všimla, že se aktivita Legie změnila. Legionáři začali být ostražití a netrpěliví. Spatřila mnohé Nefarity, jak vydávají nějaké rozkazy a celé kohorty se přeskupují do obranných pozic. Tohle mohlo znamenat jen jedno – Černá legie o nich ví. Rychle se vrátila k oddílu a podala hlášení. Kapitán z něj nebyl moc nadšen a přikázal, aby se oddíl ukryl. Rondellová dále zjistila, že Legionáři vyslali několik průzkumných skupin, které se rozlézají do všech okolních jeskyň, aby zde připravily obranné pozice. Dříve nebo později proto bude oddíl Mishimy odhalen.

Za pár minut přišla odpověď z mishimského velitelství – tým má vyčkat na pozici a dále sledovat aktivitu Černé legie. Armády dorazí jak nejrychleji to bude možné. Kapitán prý poskytl své velké transportní letky helikoptér, které přesunou většinu pozemních sil. Nicméně, pomoc dorazí minimálně za den. Do té doby je mishimský oddíl osamocen. Kapitán ale nechce jen tak nečinně sedět a čekat. Rozhodl se, že vyšle své nejlepší muže, včetně Boguese, aby infiltrovali co nejbližší opevnění Černé legie a pokusili se nalézt slabé místo. To pak bude využito k útoku na portál. Rondellová se přihlásila, že půjde také a kapitán ji nebránil. Sám ovšem zůstal na místě, aby mohl bránit zbytek oddílu, pokud to bude nutné.

Za pár hodin si vybraný tým obhlédl situaci a připravil všechno potřebné vybavení a výzbroj. Potom vyrazili. Sestoupili až na dno jeskyně a opatrně se plížili mezi obrovskými balvany a stalagmity. Minová pole a ostatní drát byly všude kolem, ale Rondellová s tímhle měla své zkušenosti. Tým vedla spolehlivě bezpečnou cestou. Každých deset metrů se zastavili a prozkoumávali území dalekohledem. Kohorty zaujímaly obranné pozice, protože lidské armády byly touhle dobou již na cestě. Rondellová ale taktéž neustále sledovala Boguese, protože ještě neměla jistotu, jestli je opravdu na jejich straně. Neustále se zdržovala blízko něj, připravena kdykoliv tasit a mortifikovat, pokud se prokáže, že je to služebník Temnot.

Jenomže pak tým udělal chybu a předsunutá hlídka si ho všimla. Pětice Nekromutantů a několik Kacířů rychle přiběhlo a začalo prohledávat místo. Ale to už byl tým dávno ukryt jinde. Bogues navrhl, aby se tým rozdělil – jediné tak mohou uniknout případnému odhalení. Chtěl jít sám, ale Rondellová se rozhodla, že půjde s ním. Tým se tedy rozdělil na tři části: dvě měli čtyři muže, třetí jen Bogues a Rondellovou. Ti dva ušli několik desítek metrů, čímž se dostali poměrně blízko k jedné obranné věži. Okolo ní se srocovala kohorta kacířů, mnoho z nich bylo očividně mishimského původu. V čele kohorty stál jeden výrazný muž, zřejmě jejich vůdce. Rondellová ho pozorovala dalekohledem, zatímco Bogues použil sílu Ki. Ten kacíř byl dost mocný.

Náhle ho ale vyrušila blízká exploze. Nekromutanti začali létat do vzduchu a padali bezvládně na zem. Bogues si uvědomil, že jeden z týmů narazil na odpor a musel bojovat. Jejich utajení je odhaleno. Kacíř, jmenoval se Kvar, na nic nečekal a poslal své podřízené kacíře do obranné věže. Odtud spustil krycí palbu. Pak se ozvala další ohlušující rána, všude byla hromada trosek a prachu a Kvarovi se zdálo, že vidí nějaké postavy, co se k němu přibližují z protějšího kopce...

O vteřinu později o sobě Kvar už nevěděl, protože právě započala jeho transformace. Když útočníci – Bogues a Rondellová – dorazili, zkameněli hrůzou. Z oblaku prachu vystoupilo šestimetrové monstrum s rohy a dračími křídly. Bogues a Rondellová sledovali velkého mutantu, který se náhle objevil tam, kde předtím stál relativně obyčejný kacíř. Rondellová tohoto tvora nikdy předtím neviděla, zřejmě se jednalo o unikátní dar od Černých apoštolů. Bogues ale vycítil, že tenhle protivník může být součástí jeho velkého výcviku.

Rondellová se chtěla na monstrum vrhnout, ale Bogues ji zastavil. Tohle musel provést sám. Rondellová tedy odběhla ostatním na pomoc a před monstrem se tyčil jen Bogues, s tasenou katanou. Bogues se soustředil a potom vyskočil do vzduchu, nějakých deset metrů. Špička katany směřovala přímo na hlavu protivníka.

Kvar se zašklebil a letícího Boguese trefil levou tlapou tak, že odlétl asi padesát metrů stranou. Bogues však nějakým zázrakem zůstal při vědomí a dokonce si při dopadu ani nic moc nezlomil, pád odneslo jen několik prstů na levé ruce. Bogues by se byl pokusil o nějaký žertík na úkor tohoto rohatce, kdyby si nevšiml, že Kvar odkudsi vytáhl Banshee Shriek, sonickou zbraň určenou obvykle jen a pouze pro bojová vozidla.

Bogues se uchýlil k menšímu ústupu, čímž uhýbal sonickým paprskům. Jenže Kvar byl na svou velikost velice rychlý a několikrát se mu povedlo Boguese málem rozšlápnout. Nakonec ho Kvar trefil alespoň křídlem a chystal se ho rozmačkat pravou rukou. Bogues ale uskočil a tak se mutantova pěst zabořila do země. Vyvolalo to slušnou rázovou vlnu, která odhodila kamení z okolí. Bogues na nic nečekal a koncentroval veškerou Ki do mocného kopu z otočky. Zasáhl monstrum do břicha a to odletělo několik metrů za sebe, vrazilo do obranné zdi a proletělo skrz.

Kvar však z nebezpečně vypadajícího pádu přešel v kotoul vzad a máchl křídly tak, že byl zas okamžitě na nohou. Vytrhl nejbližší krápník a hodil s ním po Boguesovi, který se mu samozřejmě vyhnul, jenže jak se mu vyhýbal, nevšiml si, že Kvar po něm druhou rukou hodil několik hromad hlíny, která na něj právě dopadla z ruin zdiva.

Hlína zasypala Boguese a pár vteřin vypadalo, že se z té hromady jen tak nedostane. Kvar se už otočil k odchodu, když za jeho zády se ozval hluk vyvržené hlíny. Rychle se ohlédl zpět. Bogues z hromady vyskočil a dopadl zpět na zem. Udělal otočku, během které usekl krápník rostoucí opodál a ještě během té stejné otočky do něj kopnul nohou, takže ho poslal přímo na mutanta. Krápník měl asi tři metry na délku a půl metru na šířku...

Jenže to neměl dělat. Kvar ho vykryl rukou, která teď začala trochu krváčet. Strašlivě zařval a vrhl se po Banshee Shriek, který před chvílí zahodil. Bogues nestačil nic udělat a nyní se jen zoufale vyhýbal zběsilé démonově palbě. Bogues uhýbal sonickým paprskům, které drtily skálu na prach. Když vyskočil dost vysoko, spatřil portál – nebyl už tak daleko, jak před tím vypadal. A také moc dobře věděl, že tohoto mutanta porazí jen Istí. Dal si jedna a jedna dohromady. Začal útočit tak, aby dostal mutanta co možná nejbližší okraji portálu...

Kvar byl našťvaný a to znamenalo, že ten červ musí zemřít – což znamenalo, že mu ten červ nesmí utéct. Takže ho začal pronásledovat a bylo mu jedno, že se blíží přímo k obrovskému portálu. Rozdrtit a zašlapat protivníka – to bylo vše, na co teď myslel. Bogues utíkal a monstrum běželo za ním, až se země otrásala. Legionáři slyšeli ten dupot a viděli tu horu svalů a instinktivně jí uhýbali z cesty – ať už z důvodu úcty nebo proto, že nechtěli být zašlápnuti. Tím ovšem uhýbali i Boguesovi, který běžel jen nějakých pět metrů před ní. Tak měl volnou cestu až k portálu. O tom se mu rozhodně ani nesnilo, a tak nechtěl promarnit šanci.

Vyskočil na okraj portálu – z jedné strany desetimetrový sráz dolů, z druhé strany vířivé rudé světlo vedoucí na Nero. Tasil meč, aby dal najevo, že na mutanta čeká... Kvar ale věděl o co mu jde, ale také věděl, že musí jednat rychle. Pozvedl svůj Banshee Shriek, aby ho odstřelil pěkně na dálku. Jenže zbraň už neměla energii.

Kvar tedy sklonil hlavu a připravil se nabrat Boguese na své rohy. Rozběhl se a řítit se maximální rychlostí. Bogues však stačil na poslední chvíli uhnout. Kvar tohle čekal a zastavil – tedy alespoň se o to pokusil. Noha se mu ale smekla po prašné podlaze a on zmizel v portálu. Ještě před tím ale stačil zařvat na Boguese, že tohle není konec.

Bogues sledoval okřídlenou nestvůru, jak její obrys mizí na dně portálu, jako by padal do nějaké bezedné studně. Její řev vyvolával silnou ozvěnu a byl ještě hrozivější. Pak si Bogues utřel pot z čela, závěrečná část jeho výcviku byla splněna. Ovšem za svými zády zaslechl dupot mnoha a mnoha párů bot. Polkl a otočil se. Celé kohorty legionářů ho sledovaly a jejich zbraně mířily přímo na něj. Bogues zavřel oči a snažil se přijít na to, jak odsud uteče. Moc šancí neměl...

Následující exploze však odpoutaly pozornost Legionářů. Rondellová seslala pár kouzel, které zničily vozidla stojící opodál. Řetězová reakce explozí zažehla také muniční sklady. Zaslechl, jak na něj volá, aby utekl. Potom zmizela v davu. Bogues poslechl, seskočil na zem a utíkal do nejbližšího úkrytu.

Korporační armády se vydaly na cestu a postupně se spojovaly v jednu velkou. Černá legie se nyní stahovala rychleji, než před tím. Tentokrát ale směřovala do neznámých jeskyní, kde se nachází portál. Korporace tak měly snadnou práci. Mohly jen pronásledovat Legionáře, kteří je bezpečně zavedou k cíli. Lidstvo konečně přešlo do útoku. Jakmile se po několika dnech rychlého spěchu dostaly blíže, zachytily radiokomunikaci členů mishimského oddílu, který portál odhalil. Zdálo se, že oddíl je prozrazen a hrozí mu porážka – aby také ne, nepřítel měl doslova nevyčerpatelné zdroje nových vojáků. Velkým štěstím bylo, že se o oddílu dozvědělo jen několik málo manipulů, ostatní se stále připravovaly na příchod korporačních armád.

Bogues se ukryl v troskách opevnění, brzy se k němu připojila Rondellová. Nikdo se ani nehýbal, protože všude kolem byli Legionáři, kteří se vzpomínali z bleskového útoku. Rondellová seslala nějaké kouzlo, takže svojí a Boguesovu přítomnost zakryla. Ale nebylo to napořád. Každou chvíli je mohli Legionáři najít, pokud by se dostali na jejich pozici. Rondellová se modlila ke Kardinálovi, aby pomoc přišla co nejdříve.

Smrt generála Suzukiho Mishimu velice zasáhla. On byl vrchní velitel této operace, on znal všechny podrobnosti, on měl připravenou strategii. Bez něj bylo všechno složitější. Velení mishimské armády se rozdělilo mezi podřízené důstojníky, takže nebylo tak efektivní jako předtím. To ale nijak Mishimu neoslabilo v útoku na Legii. Lidské armády se přesouvaly nejvyšší možnou rychlostí. Kapitolské helikoptéry letěly daleko napřed a na svých palubách nesly pěchotu a lehká vozidla. Právě tyto dorazí na bitevní pole jako první a budou muset porazit prvotní odpor. Teprve za několik dlouhých hodin dorazí zbytek.

Bitva o Jeskyni portálu: Kapitolské helikoptéry dorazily na bitevní pole. Útočné helikoptéry zahájily palbu, zatímco výsadkové se snesly k zemi a vypustily vojáky a vozidla. Tohle Černá legie nečekala, takže ji trvalo pár minut, než přeskupila protiletadlovou obranu. Kanony a raketomety spustily palbu, ale většina helikoptér již stejně splnila své poslání. Rakety vzduch-země drtily jedno vozidlo za druhým, bořily nejnebezpečnější obranné věže a opevnění.

Kapitolští pěšáci vyrazili do boje jako první. Dorazili na místo, kde se ještě donedávna bránil mishimský oddíl – teď tu však našli jen roztrhaná těla. Vojáci rychle postupovali vpřed. Nepřítel tu bylo tolik a na tak stěsnaném místě, že nejefektivnější bylo používat granátomety. Tříštivé a vysoce explozivní granáty rozhozaly Legionáře po okolí. Ale bylo to také dost Legionářů, kteří byli dost odolní. Razidé, Pretoriánští stopaři, Neposkvrnění zplozenci a Fúrie a mnoho dalších. Kapitollští vojáci proto utrpěli vážné ztráty.

Za nimi však již pospíchali pěšáci z ostatních korporací, Bratrstva a Kartelu. Dokud ale nedorazí těžké pozemní stroje, bude mít Legie velkou výhodu. Vojáci se proto snažili dobýt území, držet ho obsazené a z něj pokračovat v dalším útoku. Podpůrných zbraní a munice pro to měli dost.

Mystici Bratrstva, kteří poskytovali nemalou podporu, brzy ucítili Světlo na místě, kde by nemělo být – přímo v blízkosti portálu. Měli podezření, že je to nějaký uživatel Umění, ale nedokázali si vysvětlit, co dělá přímo uprostřed základny nepřitele. Jediný, kdo tu byl před nimi, byl mishimský oddíl. Ale ten, pokud věděli, žádné vyslance Bratrstva neobsahoval. Rozhodli se, že toho uživatele najdou a zachrání.

Druhý den obléhání dorazil zbytek armád lidstva. Těžká pozemní technika se zaryla do obrany Legie jako nůž do masa. Oddíly Doomtrooperů běžely na hrotu této úderné síly a kosily legionáře po desítkách. Mystici a pátrací týmy Bratrstva se také zapojily, aby mohly najít onoho záhadného přeživšího. Jakmile Legie viděla, že lidé útočí pouze z jedné chodby, začala z ostatních chodeb stahovat všechny své obranné síly.

Ale přesun trval nějakou dobu, což byla pro lidstvo výhoda. Lidé postupně zabírali jednu část území za druhou. Útočné helikoptéry vystřelily své rakety do stropu jeskyně, čímž způsobily sesuv obrovského množství velkých balvanů. Ty zavalily podstatné části kohort a obranných věží.

Mnohé další obranné věže na stěnách i stropu začaly ihned střílet, ale nebyly patřičně efektivní. Inkvizitor Majoris Regina Weissová se osobně účastnila útoku, aby měla vše pod kontrolou. Následné útoky směřované přímo na portál odhalily, že tentokrát není chráněn obranným polem. Černá legie byla zřejmě přesvědčená, že tady, několik stovek metrů pod povrchem, nebude štít potřeba. Ale podcenila schopnosti kapitolských pilotů, kteří dokázali prolétat střelbou protiletadlové obrany na zemi i na stropě a neomylně vypouštět své střely a bomby. Bauhauské těžké tanky a mishimské pedipulátory drtily odpor a postupovaly kupředu. Speciální týmy Imperiálu a Kybertroniku používaly své zvláštní vybavení na ničení velkých monster a opevnění.

Přesto všechno to ale byl masakr. Takhle velká bitva na tak malém prostoru, jakou byla tato jeskyně, nemohla ani dopadnout jinak. Korporační vojáci padali po stovkách, na některých místech se tvořily doslova hromady ohořelých vraků bojových vozidel, které částečně sloužily jako úkryty pěchotě. Oddíl Mystiků náhle vycítil zdroj toho Světla. Černý legionář by ho nemohl vycítil, očividně se jednalo o nějaké speciální ochranné kouzlo. Vojáci Bratrstva opatrně nahlédli do ruin muničního skladu a našli zde ženu v mishimské uniformě. Identifikovala se jako Atentátnice Rondellová, přidělená k oddílu Mishimy za účelem odhalení případného Baguesova kacířství. Bagues tu už ale nebyl. Jakmile uslyšel zvuk blízké střelby, kamsi utekl. Rondellová ho chtěla zastavit, ale on ji vysvětlil, že kdyby tu zůstal, Bratrstvo by ho chytilo. Rondellová ho tedy nechala jít, beztak už věděla, že tenhle člověk nebezpečný není. Weissová tedy Rondellovou, která během předchozího boje utrpěla zranění, nechala odvést do zadních linií. Tady stejně už Atentátnika nikdo potřebovat nebude...

Bylo to mnohem tvrdší, než Michael Paxton čekal. Legie něco tušila a tak se začala shlukovat kolem souřadnic, které mu poradil jeho dávný přítel. Portál bude velice dobře hlídán, ale naštěstí je tu i pár fíglů, se kterými rozhodně nebudou počítat. Lehký terénní vůz kapitolské výroby se kymácel na hrbolech a nerovnostech jedné z přístupových chodeb. Paxtonova jednotka, celá mobilizovaná, se držela kolem jeho vozidla a kryla ho před případnou nepřátelskou palbou.

Pohybovali se celkem rychle, s ohledem na stav vozovek, proto zanedlouho narazili na zhušťující se spojecká vojska, podle odhadu nejspíše kartelová a kapitolská. Jejich úkol byl ale jiný a za chvíli už je měli za zády. Tohle se opakovalo ještě několikrát, než se před vozidly objevila fronta. Teď přišel kritický moment – a to sice proklíčováním palbou obou armád, nalézt portál a hodit do něj Klíč portálů. Jenomže jak? Už z dálky bylo vidět, že ani tanky si netroufají zlomit hranici a zůstávají ve svých úkrytech.

Je čas vytáhnout první trumf. Paxton, pro imperiální vojáky plukovník Hunt, se v autě protáhl střešním okýnkem, aby mohl lépe vidět, a začal se soustředit. Najednou vnímal každý kámen, každé zrno prachu, každý atom. A když otevřel oči, poprvé a dost možná i naposled se mu podařilo vytvořit písečnou bouři. Obrovský mrak se zvedl a letěl pár desítek centimetrů nad jedoucí skupinou vozidel.

Soustředil se dál a oblak se začal sunout rychleji než vozidla a dosáhnul frontové linie. Přeletěl lidské vojáky a čím blíž byl Legii, tím víc se blížil k zemi, až nakonec jeho celá váha dopadla na zmatené Legionáře, kteří hledali úkryt před štiplavým pískem a letícími kamínky, které dosahovaly rychlosti střely. Tohle byl signál pro všechny – celé regimenty lidí teď vylezly z úkrytů a pustily se s pokřikem na ochromeného a ohromeného nepřítele. Chvilí poté projela bojištěm i Paxtonova kolona a bouře v tu chvíli ustala. Bohužel pro Legionáře, už bylo příliš pozdě. Lidská vlna je doslova převálcovala. Michael nevěděl, jestli jim někdo uměle zvýšil kuráž, nebo to byla spontánní reakce, nicméně byl to pěkný pohled.

Druhý vchod do jeskyně byl dobyt. Vozidla už nemohla pokračovat a tak všichni sesedali. Velká skupina by byla nápadná, proto si Michael vzal s sebou jen čtvrtinu vojáků a Jane Apelovou. Rodneyemu Crenshawovi, i přes jeho velký nesouhlas, nařídil zůstat a vést imperiální jednotky do útoku směrem na portál, aby odlákal pozornost nepřítele. Vše se s ním rozloučil, tedy tak vše, jak to Wolfbaneovcům jejich etický kodex dovoľoval. Tihle staří přátelé už se neshledají, tedy už ne v tomhle životě...

Prvních několik desítek metrů nebylo těžkých. Legie se plně soustředila na korporační vojáky, kteří ji už doslova klepali na vrátka. Později to šlo však hůř a hůř a Paxton musel začít používat na Legionáře magické zmatení, a tak je dostával dál od skupiny. Hluběji v nepřátelské základně bylo najednou až podezřele prázdné. Žádná ochranná kouzla, žádné hlídky ani vražené stroje. To byl ovšem omyl. Zanedlouho před ně přiletěl granát.

Byli prozrazeni, vlezli přímo do malé pasti. Ze všech stran se na ně začaly hrnout kohorty Legionářů. S tímhle nemohl ale Michael nic dělat. Magicky si zesílil svaly a zrychlil mysl a vyrazil jako střela ze svého úkrytu. Schytl stovky ran, jak se prodíral kohortou Nemrtvých legionářů, ale pak se ocitl na druhé straně. Nemohl svým vojákům nijak pomoci, měl jiný úkol – svůj předposlední. S poraněnou nohou belhal dál, až uviděl, proč nenarazil na větší odpor.

V jednom ze čtyř gigantických vchodů do jeskyně se ozývala střelba. Paxton spatřil, že vchod je obsazen mnoha korporačními vojáky a všichni Legionáři se tam hrnou, aby s nimi bojovali. Pak proti sobě spatřil portál. Konečně byl u cíle. Nyní soustředil svojí sílu, všechno co mohl, aby se skryl před ostatními. Seslal kouzlo, kterým všem vnutil, že tu vůbec není. Zamířil k portálu. Stráže, které mu stály v cestě, jednoduše uhýbaly, stejně tak jako ostatní Legionáři. Paxton procházel kohortou, která ho naprosto ignorovala.

Konečně už byl jen jeden metr od portálu. Sáh do kapsy a vytáhl Klíč portálů. Teď si už jen musel vyčistit mysl. Musel myslet na dobro, jinak by Klíč neměl požadovaný efekt. Jenže tohle mu šlo z tuha, vzhledem k tomu, co všechno zažil. Náhle ucítil silnou bolest v rameni a jeho tělo odlétlo pár metrů zpět. Rychle se otřepal a viděl, že kolem něj Legionáři utvořili kruh. Jeho kouzlo neviditelnosti právě přestalo fungovat. A pak ho spatřil, s úsměvem na rtech – svého bratra.

Nestačil ani pomyslet na to, co má udělat, a už viděl, že se nepřítel připravuje k útoku. Co hůř, on už zaútočil. Bez sebemenších potíží mu vyrazil Klíč z ruky. „Red Fox“ ho oslovil jako svého bratra, i když Michael se za něj už dávno nepovažoval. Red Fox mu připomněl proctví jejich otce – jeden ze sourozenců je dobro, druhý zlo. A jeden z nich zabije toho druhého.

Michael využil chvíle nepozornosti a vyrazil proti bratrovi nejvyšší rychlostí, jakou dokázal, a udeřil ho do obličeje. Red Fox odletěl, ale saltem elegantně přistál, jako by ani necítil bolest. Pak se na Michaela opět vrhl a došlo k pěstnímu boji. Během něj Michaelovi vysvětlil, že to on měl být ten zlý. Boj na chvíli ustal, Michaelovi ztuhly svaly. Byl zcela šokován. Red Fox vysvětlil, proč ho tehdy nezabil a dovolil mu ukrást Klíč portálů – protože Michael portál zničit nedokáže, on ho dokáže mnohem více posílit. Nepatří k Imperiálu, jeho pravé místo je u Černé legie, po boku Red Foxe.

Michaelovi se svíjelo srdce v zoufalství – tak on má být ten špatný. Red Fox mu nabízí spojenectví. Chce s ním nastolit nový pořádek. Osvobodit lidstvo od jeho slepé víry, aby mohla konečně zavládnout svoboda a mír. Paxton ležel v prachu jeskyně a těžce oddychoval. Pak ale ze všech sil vstal. Odmítl jakékoliv spojenectví a Red Fox mu proto vysvětlil, že v sobě prostě nemá dost dobra, aby mohl portál zničit. Ovšem Paxton mu sdělil, že hlavní odlišností od něj je fakt, že on v dobro věří.

Souboj se rozhořel nanovo, tentokrát ale Michaela podporovalo něco, co před tím neměl – vnitřní Světlo. Byl klidný a dokázal odrážet většinu Red Foxových útoků a sám mu zasazoval těžké rány. Nakonec ho odrazil a jeho těžké, Černou technologií vylepšené tělo dopadlo na zem. Red Fox tedy zařval na okolostojící Legionáře, aby vzali ten krystal a hodili ho dovnitř.

Kruh se začal zmenšovat, až se k artefaktu dostal jakýsi kacíř. Vzal Klíč, ale Paxton mu ho snadno vyrazil z ruky. Kámen odletěl několik metrů pryč a dopadl na okraj portálu. Naštěstí se ale zastavil, protože poslední, kdo ho držel v ruce, byl právě onen kacíř, což by nebylo dobré.

Michael k němu přiskočil, ale Red Fox ho ještě v letu srazil k zemi. Přitiskl ho vši silou na zem a donutil ho zvednout hlavu – aby viděl, jak jeden z Černých legionářů bere Klíč a vhadzuje ho dovnitř. Aby viděl, že prohrál. Za pár vteřin již nezbude z korporací nic než prach. Legionář se už chystal hodit a Foxův stisk nepovolal. Paxton se tedy koncentroval, aby mohl lépe kontrolovat Umění. Obalil celé svoje tělo energií, která Foxe odhodila stranou. Michael vstal, rozběhl se a skočil, ale krystal už letěl vzduchem vstříc portálu. Jen pár milimetrů dělilo Paxtona od Klíče a Klíč od portálu. Paxton se zamyslel nad vším dobrem, co se mu povedlo kdy vykonat. A dotkl se Klíče v poslední chvíli.

Klíč zmizel ve světle a Paxton dopadl těsně na okraj. Portál se změnil. Začaly z něj šlehat energetické výboje a černé plameny. Pak náhle explodoval. Výbuch odmrštil Michaela do dálky, stejně jako všechny v blízkosti. Když se probudil z bezvědomí, spatřil nad sebou Foxe. Ten mu sdělil, že tohle byla velká chyba. Pokud prý Paxton přežije, Fox si ho najde a zabije. Potom zmizel.

Paxton vstal a všiml si, že jeskyně se hrouť. Energetické výboje a výbuch musely narušit statiku bojem poškozeného stropu. Padaly z něj gigantické balvany a drtily všechno na zemi. Ze všech sil se dal do běhu. Tlakové vlny s ním pohazovaly a tlačily ho před sebou. Pak upadl opět do bezvědomí. Mezitím všichni velitelé korporací, Bratrstva i Kartelu, dokonce i někteří Nefarité, si uvědomili, že jeskyně se stává smrtelnou pastí a začali své vojáky evakuovat.

Když se Michael probral, spatřil nad sebou důvěrně známou tvář – Jane Apelovou. Vedle něj ležel Rodney Crenshaw. Nehýbal se, byl mrtvý. Apelová se smutkem na tváři vysvětlila, že ho zabili Legionáři. Stál prý uprostřed davu a rval se holýma rukama. Michael ji objal, jiné gesto ho nenapadlo. Samotnému mu bylo dost špatně, hlavně psychicky. Teď musí najít Red Foxe a dokončit celou tuhle věc...

Generál Rosemberg s Keronisem v poutech přišel do Visících paláců, přesně jak mu udával stručný rozkaz. Mishimané tu na něj již čekali, očividně taktéž dostali nějakou zprávu. Od místního velitele se dozvěděl, že Kybertronik s Mishimou uzavřel nový obchod. Mishima pomůže odhalit Keronisovo tajemství a na oplátku získá nějaké nové technologie. Ve zprávě prý stálo, že kybernetičtí vědci se marně snaží analyzovat vzorky Keronisovy DNA a že jedinou další možností je průzkum magickými schopnostmi. Jen ty jsou schopny odhalit informace neodhalitelné vědou. Protože Bratrstvo nepřipadá v úvahu, obrátil se Kybertronik na Mishimu. Ta ovládá síly Ki a další dovednosti na poli meditací – ty mají prozkoumat Arghanovu mysl a odhalit pravdu.

Rosemberg sice kouzlům a magii nevěří, ale pokud tenhle příkaz přišel ze shora, je připraven ho splnit. Keronis je odveden do meditační komory, kde již čeká několik Šedých mystiků – expertů na sílu Ki. Keronis je uložen na pohovku a je donucen, aby vypil nějakou tekutinu. Za pár vteřin je dezorientovaný a neklade žádný odpor. Mystici potom přikázali všem nepovolaným, aby odešli a sami se pustili do meditací. Kadidla začala malou místnost zaplňovat omamnou vůní bylinek, které pomáhaly v koncentraci.

Za pár minut upadl Keronis do omámeného stavu. Jeho podvědomí se otevřelo, jeho vzpomínky ožily. Mystici se ho postupně vyptávali na všechny možné informace a Keronis na vše odpovídal. Po nějaké době Mystici přišli na to, že v jeho nejhlubší části podvědomí je ukryto něco velmi zvláštního – něco, na co si sám nepamatuje.

Meditace trvala dalších pět hodin. Mystici dělali, co mohli a postupně se dostávali k jádru vzpomínek. Nakonec se celá věc zdála jasnější a jasnější, i když byla velmi neuvěřitelná. Arghan Keronis mluvil o tom, jak utíkal z Luny, u které probíhala epická bitva. Prý ho někdo pronásledoval... jeho vlastní lidé. Byl na palubě nějakého velkého křižníku, v jehož nákladovém prostoru byla uskladněna jeho loď *WarLord*. Pak loď zmizela v Prázdnotě a Keronis si myslel, že pronásledovatelům utekl. Jenomže něco se pokazilo a *WarLord* i s Keronisem na palubě se ocitl v Prázdnotě, mimo palubu křižníku.

Pak jsou vzpomínky poměrně jednotvárné. Pamatoval si, jak se uchýlil do hibernační kóje, protože *WarLord* nemá Harrisonův pohon a tudíž se nemůže sám dostat z Prázdnoty pryč. Prý nastavil nouzové volání a uložil se k dlouhému spánku. Pak ho někdo probudil... nějakí vědci, jejichž uniformy nikdy předtím neviděl. Všechno bylo jiné, mnohem modernější. Samá skvělá technologie, o které se ani Kybertroniku nesnilo. Podrobil se lékařské prohlídce a všichni kolem něj byli velmi překvapení. Pak si vzpomíná na to, jak ho nějaký důstojník přemlouvá, aby přijal jednu velmi nebezpečnou misi.

Už si nepamatoval proč, ale tu misi vzal. Možná ho k tomu nějak donutili. Ti lidé ho oblékli do staromódních šatů a posadili do takového velkého přístroje, který zapnuli. Slyšel, jak se baví o časoprostoru a o tom, že tohle nemusí dopadnout přesně podle plánu. Byla to ale prý šance, jak ovlivnit dějiny.

Pak se stroj spustil na sto procent a před Keronisovými očima se ukázalo bílé světlo. Pak si vzpomíná, jak ho probudil nějaký muž ve stejném oblečení, jako měl on na sobě, a ptal se ho, odkud se tu vzal. Ale on si tehdy nic nepamatoval. Ležel uprostřed louky poblíž nějaké vesnice... byla prý mnohem primitivnější než to, co viděl před tím bílým světlem. Sehnal si jídlo a peníze... Protože vypadal na nějakých dvacet let, ujala se ho jedna rodina, do které rychle zapadl. Tak získal nové rodiče a dva bratry. Zjistil, že je docela zručný a baví ho věda a technika. Studoval na akademii, psal vědecké práce a rychle se vyšplhal na vysokou úroveň. Pak jeho rodiče zahynuli při autonehodě a on se musel začít starat sám o sebe. Čas plynul a on nestárnul. Nakonec jeho bratři zemřeli přirozenou smrtí, zatímco on byl pořád stejně starý.

Pak se doslechl o korporaci Kybertronik, že prý shání mladé talenty. A tak se přihlásil, protože součástí nabídky bylo i oficiální členství, vysoký plat a vlastní byt. Nějakou dobu pokračoval ve své práci coby vědec a vojenský analytik. Navrhl několik nových postupů a sepsal pár knih. Za své zásluhy byl převelen na Ceres, kde si mohl vybudovat vlastní laboratoř a provádět jakékoliv výzkumy, jaké si zamlouval. Pracoval sice v odloučení od civilizace, ale jemu to nevadilo. Začal pracovat na svých vynálezech – Avalon, *WarLord*... V podzemí žil několik dlouhých let, dokud pro něj nepřišli agenti Kybertroniku s prosbou o pomoc během... Velké bitvy o Ceres. A pak vyprávěl vše co si pamatoval, až do jeho zatčení na Merkuru.

Bylo to šokující, Šedí mystici se vyptávali dál a on jen znova navázal od začátku a opět vyprávěl o svém útěku z Luny. Byla to uzavřená smyčka. Když bylo po všem, Šedí mystici vše pověřili Rosembergovi. Zdá se, že Keronis je výplodem čistého časoprostorového paradoxu, protože nepochází odnikud - respektive z budoucnosti, velmi vzdálené. Nějaká frakce ho tehdy našla, zachránila z Prázdnoty a probudila. A ta frakce měla zájem na změně dějin a tak využila stroj času a poslala ho zpět, aby zde něco provedl. Ale očividně se během přesunu stala chyba a on přišel o všechny své vzpomínky a zapomněl, co má vykonat. A tak neustále koluje v historii stále tu stejnou smyčkou.

Rosemberg poděkoval a sepsal kompletní hlášení, které vyslal nejbezpečnější linkou přímo k 13. exekutivě. Ta nařídila Keronise prozatím držet u Mishimy, dokud se neukáže, co s ním dál. Zároveň začal být vyjednáván tajný obchod mezi oběma korporacemi. Keronisovo tajemství mělo velmi vysokou cenu. Kybertronik byl ochoten předat některé své přísně tajné technologie.

Ovšem tahle transakce nebyla tak tajná, jak si obě korporace myslely. Infiltrace špionů z řad Bratrstva všechno zachytili a přednesli svým nadřízeným. Bratrstvo se tak dozvědělo o Keronisově tajemství a hodlalo této informace využít jakýmkoliv způsobem. Keronis zažije nějakou obrovskou bitvu u Luny a zřejmě pouze on ví, kdy se uskuteční, jak bude probíhat a možná i jak dopadne. Cenné informace pro to, aby byl její průběh obrácen tak, jak si bude Bratrstvo přát.

Eva Rondellová sepsala hlášení ohledně své primární mise. Subjekt Bogues neprokázal žádné známky kacířství a proto doporučila, aby bylo jeho sledování ukončeno. Bogues dostal blahopřání od svého mistra a učitele Satiry „Stínu“, který mu zároveň sdělil, že tímto byl jeho výcvik dokončen. Nyní je jeho plnohodnotným nástupcem. Bogues zůstal ještě nějakou dobu na Merkuru, aby pomohl s opravami a obnovou zničené struktury. Cítil se být Mishimanem více, než kdy předtím.

Černá legie byla poražena. Lidstvo však utrpělo ještě větší ztráty, než v předchozí Velké bitvě na Venuši. Mishima přišla o mnoho dobrých vojáků, včetně generála Suzukiho. Vláda mu uspořádala velký čestný vojenský pohřeb. Město drželo několik hodin naprostého ticha, všude vlály černé prapory. Zástupy věrných Samurajů pochodovaly po hlavní silnici Longshore za jeho rakví a na zádech každý z nich nesl černé sasimono, které se třepotalo ve větru. Průvod se zdál být nekonečný, v jeho čele pochodoval Maršál armády Wakasa Yamada, generálův přítel. Na konci pochodovaly těžké bitevní skafandry. Všichni občané se tu sešli, aby vzdali hold svému hrdinovi. Rakev byla odnesena na místní hřbitov vojevůdců a položena do hrobky.

Rosanjin Goto celou událost sledoval z nejvyšší věže nejbližšího paláce. Měl odsud dobrý rozhled a také samotu. Mohl přemýšlet a meditovat. Nepřemýšlel ale dlouho, bylo jasné, co musí následovat. Vstal a sešel do zdobné komnaty, kde kromě něj už nikdo nebyl. Oblékl si černé roucho a klekl si na podložku. Před ním, po jeho pravici, stál malý stolek s pergamenem a perem. Po jeho levici stál stojánek s Tanto. Vzal pero a pergamen a sepsal krátkou báseň, ve které vše vysvětlil. O tom, proč přišel chránit generála a o tom, proč neuspěl. Nezapomněl připsat, aby ho uložili někam stranou, kde ho nikdo nebude moci navštěvovat. Někam, kde se na něj rychle zapomene. Když dopsal, položil pergamen zpět na stolek a uklidil pero do kalamáře. Ze stojánku opatrně vzal Tanto, chytil ho obouřuč a ostřím zamířil na své břicho. Ještě naposled si promítal nejlepší situace ze svého života. Netrvalo to dlouho, moc jich neprožil. Pak vši silou zatlačil.

Velká bitva o Merkur trvala od 1. ledna do 24. února 1290 YC.

Frakce	Nasazeno vojáků	KIA	MIA	Přeživší
Mishima	120.000	81.000	3.105	35.895
Kapitol	60.000	30.000	450	29.550
Bauhaus	70.000	40.000	393	29.607
Kybertronik	50.000	23.000	259	26.741
Imperiál	70.000	50.000	520	19.480
Kartel	80.000	44.000	218	35.782
Bratrstvo	60.000	20.000	122	39.878
Lidstvo (celek)	510.000	288.000	5.067	216.933
Černá legie (celek)	600.000	293.000	5.128	301.872

